δωνα, ἀγαπητοί μου *Φιλόσοφε Ἀναξαγόρα* καὶ *Σιδηροδρόμε τῆς Θεσσαλίας*. Ἀλλ' ἦτο περιττή. Διότι οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ κ. Φαίδων ἐπιστεύσαμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι σεῖς ἐστείλατε τὴν ἀνώνυμον ἐκείνην ἐπιστολήν. Ἀπεναντίας σᾶς λογαριάζομεν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μας φίλων.

Ἀγκύρα τοῦ Ἐλέους, ἡ ἐπιστολή σου ἔφθασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου παραθιασμένη. Ὁ φάκελλος ἐπάνω ἦτο σχισμένος καὶ κατόπι κολλημένος, ὥστε νὰ μὴ σκίνεται. Καὶ δὲν ἤβρα μέσα παρὰ *μόνον* ἓν φύλλον μὲ λύσεις. Ἀρά γε δὲν εἶχες ἄλλο τίποτε ; — Ἴσως ἡ παραβίασις ἔγινεν ἐκ περιεργίας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἅμα εἶδαν τὴν σφραγίδα σου, μίαν Ἄγκυραν καὶ κάτωθεν «Ἄγκυρα τοῦ Ἐλέους». Τί λές καὶ σύ ;

Ἔχεις πολὺ ἄδικον νὰ παραπονῆσαι, *Χρυσῆ Ἀκτίς*. Διὰ νὰ σου στείλω μόνον φιλάκι καὶ νὰ μή σου ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν σου, σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἔγραφε τίποτε, ἀπαιτοῦν ἀπάντησιν Ἄλλως τε αὐτὸ τὸ εἶπα τόσες φορές, ὥστε ἔπρεπε νὰ το ἠξεύρῃς καὶ νὰ μὴ φαντάζεσαι ἄλλα.

Ὦ, τί ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, *θαλασσοζάλη*! Φαίνεται ὅτι ὅσον θερμῶς ἀγαπᾷς τὴν φύσιν, τόσον ὡραῖα εἰξεύρεις καὶ νὰ την περιγράφῃς. Ἀλήθεια, αἱ περιγραφαί σου εἶνε ζωηρόταται. Περιμένω τὰ λογογραφικά σου πρωτόλεια. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μόνην τὴν ἐπιστολήν σου ἂν κρίνω, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ διαπρέψῃς μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γράφειν, ἂν ἐπιδοθῇς μὲ τὰ σωστά σου. Ἄλλως τε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε καὶ *οἰκογενειακόν* σας.

Ὀρφεῦ, τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν το ἐπῆρε καενείς, μὴν ἀνησυχῇς· ὥστε δύνασαι νὰ μου γράψῃς μὲ αὐτό. Ἔπειτα, σύ εἶσαι ὁ ἐφευρέτης τοῦ *ξεσταθώματος*. Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ σε λησμονήσω καὶ νὰ δώσω τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς ἄλλον ;

Εὔχομαι, *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, νὰ σου πέρασῃ γρήγορα ὁ πονοκέφαλος διὰ νὰ συνεχίσῃς τὴν ἐπιστολήν σου, νὰ μου γράψῃς πῶς ἐπέρασες εἰς τὴν ἐκδρομὴν καὶ νὰ μου ἀποτελειώσῃς τὸν μῦθον.

Καλὲ τί που λές ! θὰ βγάλῃς περιοδικόν, φίλτατε *Γραβιᾶ* ; Καὶ μαζεύεις λεπτὸν πρὸς λεπτὸν διὰ τὰ τυπογραφικὰ τοῦ πρώτου φύλλου ; Ἀμὲ τὰ τυπογραφικὰ τοῦ δευτέρου ; Ἀμὲ τὰ μαθήματά σου, παιδί μου ; Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς διὰ τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἂν ἐπιμένῃς ὅμως...

Ἡ *Εὔκρατος Ζώνη* μοῦ ἔστειλε ἕνα μεγάλον κατάλογον, ἀπὸ ἐδῶ ὀνόματα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ψευδώνυμα. Καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε σωστά. Ἀλλὰ πῶς ἠμπορῶ νὰ της ἀπαντήσω ; Θέλει νὰ προδώσω τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου ; Ἀφίνω δὲ ποῦ τὰ ἔχῃ κάμῃ σαλάτα ! — Ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς Ἀστρούλας τὸ προεῖδε λαμπρά, εὖγε της! Θά την συνεχαίρετο καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Βέρθα Βαδιέ.

Τὸν τίτλον τοῦ νέου μου μυθιστορήματος, *Μικρὲ Κιτζὲ Χὶν-Χάν*, θὰ τον μάθῃς ἀργότερα, μὴ βιάζεσαι ! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ *ἄριστα*.

Ἀφ' οὗ ἐσυμπάθησες τόσον τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, ἀγαπητὲ *Τσιρτσιμπίδα*, εἰμπορεῖς νὰ του γράψῃς μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως τῷ διαβιβάζω, ἂν θέσῃς καὶ ἓν 30λεπτον γραμματόσημον. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι κ' ἐκεῖνος θά σου ἀπαντήσῃ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Νέε Ἡρακλῆ* αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσῃς. Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα. Γράφε μου συχνά.

Ξενητευμένον Πουλί, εἶσαι λοιπὸν καταμαγευμένον μαζί μου, ἔ ; Κ' ἐγὼ εἶμαι καταμαγευμένη μὲ σέ.

Βίγλα, τὸ τετράδιον τῆς *Ναυτοπούλας* σοῦ ἐστάλη ἀπὸ τὰς 17 Ἰουνίου. Πῶς; δὲν το ἔλαβες ;

Ἀσκασμοί, πληροφορίαι. — Ἀναβάλλονται διὰ τὸ προσεχές, ἕνεκα τῆς γραμματοπλημμύρας, αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : Ὁ *Τσιρτσιμπίδας* μὲ τὸν *Μικρὸν Κινέζον Χὶν-Χάν*, *Ἔτσι θέλω* καὶ *Ἔτσι μάρέσει* — ἡ *Ἶρις* μὲ τὸν *Μυλορδον* καὶ μὲ τὴν *Μυλαίδην* — τὸ *Ἰόριον Πέλαγος*, μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν* καὶ *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Ἶριδα*, *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ταραγραίαν Κόρην*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Χαλασμὸν Κόσμου καὶ Παπαρούναν τῆς Πεντέλης* — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Καρδερίναν* — ἡ *Μοναχὴ τῆς Πεντέλης* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* — ὁ *Λευκὸς Κύκνος* μὲ τὴν *Ἀθώαν Περιστερὰν* καὶ μὲ τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (πρὸς τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* δύναται νὰ στείλῃ τετράδιον) — ὁ *Τορπιλλητὴς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Στρατιώτην* καὶ τὴν *Μακεδονικὴν Καρδίαν* — ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* μὲ τὴν *Μαρίαν Παυλάκη*, *Ἀναν Φραγκίσκου*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*. — Ἡ *Χριστίνα Α. Δεσύλλα* μὲ τὴν *Εὐτυχῆ Θνητήν* — τὸ *Ἔτσι μάρέσει* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Τραχαγουρευσόπουλον*, *Ἀργείτικο Πράσσο* καὶ *Μελάγχροιαν Ἑλληνίδα* — ἡ *Μονάκριβη Χαρὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* μὲ τὸν *Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν* — ὁ *Ρωμύλος* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Εὔκρατον Ζώνην* καὶ *Ἀλεξάνδραν Δούρου* — ὁ *Ξιφίας τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* καὶ τὴν *Λευκὴν Ἄρκτον* — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Ὑπολαΐδα*, *Ἀκρόπολιν*, *Παραδείσιον Πτηνόν*, *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἀστυκὴν Ἀηδόνα*, *Καλὴν Καρδιάν*, *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ὁ *Ἀραπάκος* μὲ τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπούμ* — ἡ *Ἀστραπὴ* μὲ τὴν *Ἀστροφεγγιάν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἄγκυραν Εὐτυχίας*, *Βεελζεβούλ*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Μικρὸν Διάβολον* — ἡ *Εὔκρατος Ζώνη* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην*, *Καρδερίναν*, *Θέλπουσαν*, *Φερεύτυχον Χρυσαλλίδα* καὶ *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* — ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*, *Τρομάραν*, *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Κόρην τῆς Ὡραίας Λέσβου*, *Κόντε Ραπανάκην*, *Ἔτσι μάρέσει*, *Φιλελεύθερον Ἑλλην*, *Ζεντευμένο Πουλί*, *Τόξον τοῦ Φοίβου*, *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Μαῦρον Πρίγκιπα* καὶ *Λόρδον Βύρωνα* — ἡ *Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Αἰκατερίνη Κοτζάλη* μὲ τὸν *Τσὶν-Τσών*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, καὶ *Τραχαγουρευσόπουλον* — ὁ *Λάλος Ἰχθὺς* μὲ τὴν *Ἄγκυραν τοῦ Ἐλέους* καὶ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος* — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ τὸ *Δολλὰ-σολ-μί*, *Τίκ-Τάκ*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἀνθισμένην Λογαριάν*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Ἀνεμοστρόβιλον*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἔτσι μάρέσει*, *Ἶριδα καὶ Δῶραν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Ἀγωστος Τύχη* μὲ τὴν *Εὐτέρπην* — τέλος ὁ *Ἐθελοντὴς Στρατιώτης μὲ πάντας* τοὺς συνδρομητάς μου καὶ τὰς συνδρομητρίας, ὅσοι εὐαρεστηθοῦν νὰ τῷ στείλουν τετράδιον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ριδίκολον*, *Λευκὸ Μανουσάκι* (πῶς εἶνε ἡ μαμμά ;) *Αἰκατερίνην Κοτζάλη*, *Ἄγνωστον Τύχην* (πρόσεξε νὰ μὴν εἰπῇς εἰς κανένα τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι μερικοὶ πού σε γνωρίζουν εἶνε . . . ἐπὶ τὰ ἴχνη σου): *Γενναίαν Ἑλληνίδα*, (μπράβο, κορίτσι μου !) *Ἑσπερίαν Δῶραν*, *Μέλανα Ἀετόν*, *Μικρὸν Συμπαθητικόν*, *Ἀστραπὴν* (μὲ θερμοτάτας εὐχαριστίας): *Τρικυμιώδη Μαλέαν*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εἶδες βέβαια ὅτι ἔχασες τὸ στοίχημα !) *Ἀνθισμένην Λεμονιάν*, *Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου*, *Εὔκρατον Ζώνην* (ἔχω καὶ ἔχει): *Τρικέφαλον Ὕδραν*, *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου*, *Δυναν τοῦ Ἀρίονος*, *Ἀντ. Δ. Παπαγεωργίου*, *Μακρολέλεκαν*, *Τρομάραν*, *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον*, *Λευκὸν Κύκνον*, (δὲν πειράζει, ἴσως ἀργότερα ἐπιτύχῃς τίποτε): *Μοναχὴν τῆς Πεντέλης* (χαίρω πάρα πολύ που ἔγινε καλά): *Κασσάνδραν Χατζῆ-Γεωργίου*, *Μαργαρίταν Στρατηγοπούλου*, *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Τραχαγουρευσόπουλον* (δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένη, ἔννοια σου): *Σκανδαλιάρη* (γιὰ νὰ ἰδοῦμε, λοιπὸν !) *Ὅρμον τῆς Κερκύρας* (ἔστειλα): *Βοῦπιν*, *Χριστοφορον Μιχαηλίδην*, (ἔστειλα ἐκ νέου 30 καὶ 31): *Φιλελεύθερον Ἑλλην* (τώρα που ἔγινε καλά, θὰ στείλῃ τετράδιον εἰς ὅσους χρεωστεῖ, διότι ἦτο ἐπὶ 15 ἡμέρας ἀσθενής): *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας* (δεκτόν): *Βοῦν-Ζαρχάλ*, *Θέαν τοῦ Ζαππείου* (ὡραῖον): *Χρυσόψαρο*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Αὐγούστου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Σεπτεμβρίου ἑ. ἔ.

416. Στοιχειόγριφος.

Ξερογλείφομαι καὶ θέλω
φαγητὸν τὸ πᾶν νὰ γίνῃ.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς
ἴχνος μόνον θέλω μείνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραχαγουρευσοπούλου

417. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ταναγραία Κόρη καὶ τὸ Μή με λησμόνει,
ἡ Χαραυγή, ὁ Πύρρος κι' αὐτὴ ἡ Ἀντιγόνη
καὶ ἡ Σαπφὼ ἐπίσης εἰσφέρουν κάτι τι
καὶ βγάζουν εἰς τὸ μέσον ἀρχαῖον ποιητή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας

418. Αἴνιγμα.

Ἤμεθα δύο ἀδελφαὶ διάφοροι τὴν κλίσιν,
ἂν θέλῃς δὲ πορίσθητι ἐκ τῶν ἑξῆς τὴν λύσιν.
Ἡ μία πλοῦτον ἀγαπᾷ, ἡ ἄλλη τὴν πενίαν,
συγχνάζ' ἡ μία 'ς τὰ λουτρά, ἡ ἄλλη 'ς τὴν πλα-
[τεῖαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαλᾶ Τσούβαλη

419 Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΙΝΟΠΙΣΣΩ σχημάτισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀρχαίας πόλεως καὶ ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

420. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Α Ω Τ Ε Ε Α Υ
Θ Ν Ο Γ Τ Ε Γ
Ω Α Ν Ι Ο Ι Ε
Ν Γ Τ Σ Μ Ν Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

421-423. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχημάτισον τριῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» τὰ ψευδώνυμα.

1, Λεσανέλα. 2, Νυκειλήχω. 3, Ἀσωροκάρδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰάκχου Βάκχου

424. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δεύτερα ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς ἀρχαίου ἱστοριογράφου.

1, Μαλακόστρακον. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 3, Πτηνόν. 4, Ἀρχαῖος συγγραφεύς. 5, Ὄρος. 6, Ἀκρωτήριον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀστροφεγγιᾶς

425. Ἐλλειποσύμφωνον

ωα-ααιωο-ειε-οο-αιοαη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλησθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν ὑπόχρεων ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Αὐγούστου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 257)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Μόλις εἶχεν ἠχήσῃ τὴν ὀγδόην ὥραν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας—ἡ ἐκκλησία αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου,—ὅτε ἡ Λουκία, συνοδευομένη ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας, ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν τῶν πτωχοτέρων οἰκιῶν τοῦ προαστείου.

Εἶχε μεταβῆ ἐκ μέρους τῆς θείας της, φέρουσα βοηθήματα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι κατῴκουν ἐκεῖ.

Ἦτο συννεφώδης πρωία Ὀκτωβρίου. Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἐξέσπασε τόσον ραγδαία καὶ ὁρμητική, ὥστε οἱ δρόμοι μετεβλήθησαν εἰς ποταμούς, αἱ δὲ ὀμβρέλλαι ἦσαν πλέον ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐκεῖνον τοὺς πεζούς.

Ἡ Λουκία ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος καμμίαν θύραν, καμμίαν στέγην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ καταφύγῃ, ὅταν νέος τις, φέρων ζώνην τρίχρωμον, — σημεῖον ὅτι διετέλει εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, — ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ περάσῃ τὸν αἰφνιδίως ἐξογκωθέντα ρύακα καὶ τὴν ὁδήγησεν εἰς ἓν ξύλινον παράπηγμα, μικρὸν ἐργαστήριον ἐπὶ τοῦ παρόντος κενόν, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ναμείνῃ, ἕως οὗ θὰ παρήρχετο ἡ καταιγίς.

Ἡ Λουκία ἔβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ἰδοῦσα τὸν νέον. Ἦτο ὁ Πέτρος Πομπόνης. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος περίπου, ἡ νεᾶνις, ἡ θεία της καὶ ὁ Ἕκτωρ, περιπατοῦντες ὁμοῦ, εἶχον συναντήσῃ τὸν Πέτρον. Ὁ Ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ὑποχρεωμένος πρὸς αὐτόν, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προσφέρῃ, ἔσπευσε νὰ τὸν παρουσιάσῃ πρὸς τὰς δεσποινίδας Μορανζῆ. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ θέσις τοῦ πρώην ἐχθροῦ του εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ ἀπὸ δεκαοκτὼ μηνῶν. Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀφήσῃ τὴν θέσιν του ὡς κλειδοῦχος τῆς Φόρσας καὶ εἶχε γίνῃ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἦτο ἡ κλίσις του, καθὼς ἔλεγεν. Ἴσως ἡ ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπινοήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τοὺς ἀδάμαντας τοῦ Ἕκτορος, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν κλίσιν ταύτην. Ὁπωσδήποτε ἡ δεξιότης του καὶ ἡ εὐφυΐα του εἶχον ἐκτιμηθῆ ἀρκούντως ὑπὸ τῶν προϊσταμένων του, καὶ μάλιστα εἶχε προβιβασθῆ. Ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ Ἕκτωρ εἶχεν εὕρῃ ἐν τῷ μεταξὺ εὐκαιρίαν νὰ τον συστήσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐξ εὐνοίας ὅλως ἐξαιρετικῆς, εἶχεν ἐπιτύχῃ διὰ τὸν φίλον του τὴν θέσιν ὑπαστυνόμου.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχοντο ὑπὸ στέγην καὶ οἱ τρεῖς, μία ἄμαξα διέσχιζεν ἀπὸ ρυτῆρος τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὅταν ἔφθασεν ἀκριβῶς πρὸ τοῦ παραπήγματος, ὅπου εἶχον καταφύγῃ ἡ Λουκία, ὁ Πέτρος καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ὁ ἄνθρωπος ὁ καθήμενος ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἀνύψωσε τὸν ὑαλοπίνακα τῆς θυρίδος, ἀναμφιβόλως διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχήν, καὶ συγχρόνως ἀφῆκεν ἔξω ἓν τεμάχιον χάρτου, ξεσχισμένον καὶ ζαρωμένον, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ περιεστράφη ἐπί τινας στιγμὰς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἦλθε καὶ ἐσταμάτησε μέσα εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ φορέματος τῆς Λουκίας.

— Τί ἔπαθεν ὁ κύριος Νομάρχης καὶ τρέχει ἔτσι γρήγορα ; εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε.

— Μπᾶ ! ἦτο ὁ κύριος Νομάρχης ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Μάλιστα, ὁ κόμης Φροσσώ. Θὰ ἔμεινεν ἀπόψε εἰς τὴν ἐξοχήν του, ὅπως συνειθίζει κάποτε· καὶ τώρα θὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Νομαρχίαν. Ἀλλὰ διατί τὸ φοβερὸν αὐτὸ τρέξιμον ; Τί ἄρά γε νὰ τον διάζῃ τόσον πολύ ; προσέθεσεν ἀνήσυχος ὁ νεαρὸς ὑπαστυνόμος.

Ἡ Λουκία ἀνεκίνησε τὴν ἐσθῆτά της, διὰ νὰ πέσῃ τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἐκεῖ, ὅταν τυχαίως ὅλως ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Λέξεις τινὲς ἐκίνησαν τότε τὴν προσοχήν της—λέξεις πραγματικῶς πολὺ παράδοξοι . . .

«Ὁ στρατηγὸς δραπετεύει, ὑπερπηδῶν τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.» (Σ.266, στ.γ').

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐξαγάγῃ τις ἔννοιαν, διότι τὸ χαρτίον ἦτο ἐσχισμένον καθέτως πρὸς τὰς γραμμάς, οὕτως ὥστε ἐπαρουσίαζε τὴν παράδοξον αὐτὴν ὄψιν :

ητα Φροσσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα
ου ἂν εὑρίσκεται.
Φρουραρχεῖον τῶν Παρισίων.
Πλατεῖα Βανδώμης
29 Ὀκτωβρίου 1812.
Ὥρα 6 π. μ.
ύριε Νομάρχα !
Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ
ίγραφον τοῦ βουλεύματος τῆς Γερουσίας.
σία, συνελθοῦσα ἐκτάκτως ἐπ' εὐκαιρίᾳ
θλιβερῶν εἰδήσεων, τῶν ληφθεισῶν
κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειό-
ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας
τοῦ παρόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου,
ἀπόφασιν τῆς Γερουσίας, καὶ σᾶς
νὰ λάβετε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα
μαρχεῖον, εἰς τρόπον ὥστε
ροσωρινὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐγκα-
σον εἰδόν τε τάχιστα, διὰ τὴν
ημοκρατίας.
ΑΕ
γὸς τοῦ στρατοῦ
τῶν Παρισίων

— Πολὺ παράξενη ἐπιστολή ! εἶπεν ἡ νεᾶνις διατρέξασα τὰς ἡμιτελεῖς ταύτας γραμμάς. Καὶ τείνουσα τὸ χαρτίον πρὸς τὸν Πέτρον :

— Εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ καταλάβετε τίποτε ; ἠρώτησε.

— «Κόμητα Φροσσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα» εἶνε αὐτός, καθὼς σᾶς εἶπα, ποῦ ἐπέρασε πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ. Ἀπ' αὐτὸν θὰ ἔπεσε, χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ τὸ γράμμα . . . «τοῦ βουλεύματος τῆς Γερουσίας — θλιβερῶν εἰδήσεων — ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας—προσωρινὴ Κυβέρνησις—τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων» ἄ ! χωρὶς ἄλλο κάτι τρέχει ἐδῶ !

Συνέστρεψε τὸ χαρτίον εἰς τὰς χεῖράς του, ἀμήχανος καὶ οὐδὲν ἐννοῶν, ὅταν ἡ Λουκία, ἡ ὁποία τὸ ἐκύτταζεν ἀκόμη, παρετήρησε δύο λέξεις, γεγραμμένας διὰ μολυβδίδος.

Ἐφρικίασε καὶ τὰς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἐκεῖνος ἀνέγνωσε :

— **Fuit imperator.** Εἶνε λατινικό. Καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό ; ὅτι ἔφυγεν ὁ Αὐτοκράτωρ ;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία διὰ φωνῆς τρεμούσης ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· θὰ 'πῇ . . . θὰ 'πῇ : «Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανε».

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος· ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! Ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως ἰδέτε, κύριε Πέτρε, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία σχεδὸν κλαίουσα· ἰδέτε ! Ἡ ἐπιστολὴ κάμνει λόγον περὶ θλιβερῶν εἰδήσεων. Κατόπι προσθέτει «ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας». Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐφονεύθη ὁ Αὐτοκράτωρ . . .

— Ὄχι ! σᾶς λέγω ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν. Ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ ! καλὲ τί λέτε !.. Κάτι τρέχει ἐδῶ, εἶνε κάποιο παιγνίδι, κάποια σκευωρία . . . Ἔπειτα, ἂν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ, μήπως δὲν ζῇ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ;

— Βεβαιότατα, τὸ πουλάκι μας ! εἶπεν ἡ Λουκία.

— Τότε λοιπὸν τί εἶνε αὐτά ποὺ μας ψάλλουν γιὰ τὴν δημοκρατία των ; Ἄ, πρέπει νὰ τα διευκρινήσω ἐγὼ ὅλ' αὐτά !

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ποχαιρετίσῃ τὴν Λουκίαν, μεθ' ὅλην τὴν πίπτουσαν ἔτι βροχήν, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε καὶ μὲ βῆμα ταχὺ διηυθύνθη πρὸς τὴν Νομαρχίαν.

Ὑπῆρχε τότε ἐν Παρισίοις, σχεδὸν ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἰδιωτικὸν Νοσοκομεῖον, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Δυμπουϊσσών. Μεταξὺ τῶν οἰκοτρόφων του, ἦτο καὶ εἷς ἀρχαῖος στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Μορώ, ὀνομαζόμενος Μαλὲ καὶ θεωρούμενος ὡς δημοκρατικὸς ἐκ τῶν φανατικωτέρων. Πολλάκις ἤδη ὁ στρατηγὸς Μαλὲ εἶχε σχεδιάσῃ συνωμοσίας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, αἱ ὁποῖαι πᾶσαι εἶχον ἀποτύχῃ. Ἀλλ' ἐθεωρεῖτο μᾶλλον ὡς μονομανὴς ἢ ὡς ἄνθρωπος κινδυνώδης καί, φυλακισθεὶς ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν Φόρσαν, εἶχε λάβῃ πρό τινος τὴν ἄδειαν νὰ ἐκτίσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ ἰατροῦ Δυμπουϊσσών, ὅπου διετέλει μὲν πάντοτε ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἐφυλάσσετο ὀλιγώτερον αὐστηρῶς, ἢ ὅτε εὑρίσκετο ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς σχετικῆς ταύτης ἐλευθερίας καὶ νὰ ποπειραθῇ ἀκόμη ἅπαξ νὰ νατρέψῃ τὸ καθεστώς. Ἡ στιγμὴ τῷ ἐφάνει λίαν κατάλληλος : ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπουσίαζε μακράν· φῆμαι δυσμενεῖς περὶ τῆς ἐκστρατείας ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται, καὶ ἕνεκα τῆς γενικῆς δυσφορίας καὶ ἀγανακτήσεως, ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρισκε πολλοὺς συνενόχους διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἴσιον πέρας τὴν ἐπιχείρησιν.

Εἰς τὸ αὐτὸ Νοσοκομεῖον εὑρίσκετο καὶ κάποιος ἱερεὺς βασιλόφρων, ὀνομαζόμενος Λαφών. Ὁ στρατηγὸς τῷ ἐξεμυστηρεύθη τοὺς σκοπούς του, ἐζήτησε τὴν βοήθειάν του, καὶ ὁ ἱερεὺς οὗτος τὸν ἐβοήθησε νὰ πλαστογραφήσῃ τοὺς διορισμοὺς καὶ τὰ διατάγματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του. Εἶχεν ἀκόμη δύο συνενόχους : ὁ εἷς ἦτο φοιτητὴς τῆς νομικῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαχεν ὁ κλῆρος τοῦ ψευδο-ἀστυνόμου· ὁ ἄλλος ἦτο στρατιώτης τῆς πολιτοφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ παίξῃ ρόλον ἀξιωματικοῦ διαγγελέως. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε εἷς παλαιός μας γνώριμος: Ὁ Ματθαῖος Πουλώ, ὁ ὁποῖος, καταδικασθεὶς εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν κλοπὴν τῶν ἀδαμάντων τοῦ Ἕκτορος, εἶχεν ἐλευθερωθῇ πρό τινων μηνῶν. Ὁ στρατηγὸς Μαλὲ τὸν εἶχε γνωρίσῃ εἰς τὴν Φόρσαν. Χάρις εἰς τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα καὶ εἰς τὸ ἀρειμάνιον ὕφος, τὸ ὁποῖον προσελάμβανεν ὅταν ἤθελε, κατώρθωσε νὰ καταταχθῇ ὡς πολιτοφύλαξ.

Τὴν 22 Ὀκτωβρίου, ὑπὸ ραγδαιοτάτην βροχήν, ὁ στρατηγὸς δραπετεύει ἐκ τοῦ Νοσοκομείου, ὑπερπηδῶν τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου του, ὅπου ἡ Κυρία Μαλέ, κατὰ διαταγήν του, τῷ εἶχε στείλῃ τὴν στρατιωτικήν του στολήν. Ἐκεῖ εὑρίσκει τοὺς δύο του συνενόχους, προειδοποιημένους ἐγκαίρως περὶ τοῦ σχεδίου του, καὶ φέροντας ἤδη τὴν στολὴν τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑποδυθοῦν. Τρώγουν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ συσκέπτονται οἱ τρεῖς περὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Πρῶτον καὶ κύριον, ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγός, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ψευδο-διαγγελέως του, μετέβη εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ Ποπενκούρ, ὅπου εὑρίσκετο τὸ 10ον τάγμα, ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Σουλιέ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Μαλὲ ὅταν εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ὅτι δὲν ἐμάθατε ἀκόμη τί συμβαίνει. Ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω μίαν θλιβερὰν εἴδησιν : Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν !

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις. Ὤ, Θεέ μου ! τί δυστύχημα !

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάμω ; ἠρώτησε.

— Νὰ ὑπακούσετε ! ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός. Ἡ κυβέρνησις ἤλλαξεν. Ἰδοὺ ἡ διαταγή, δυνάμει τῆς ὁποίας ὀφείλετε νὰ θέσετε τὸ 10ον τάγμα ὑπὸ τὰς διαταγάς μου. Θὰ λάβετε μόνον ἓν ἀπόσπασμα, μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Νομαρχίαν, διότι πρόκειται μετ' ὀλίγον νὰ συνέλθῃ ἐκεῖ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις.

Χωρὶς ἄλλην λέξιν, ὁ γενναῖος συνταγματάρχης ἐξεκίνησε διὰ τὴν Νομαρχίαν, ἐν ᾧ ὁ στρατηγὸς Μαλέ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ 10ου τάγματος, μετέβη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Φόρσαν, ὅπου ἐκρατοῦντο ὁ στρατηγὸς Γκυδὰλ καὶ ὁ στρατηγὸς Λαχωρῆ, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ συνενόχους. Χάρις εἰς τὰς ψευδεῖς διαταγάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἑτοιμάσῃ ἐκ τῶν προτέρων, τῷ ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῶν φυλακῶν, ἐλευθεροῦνται οἱ δύο στρατηγοί, τοῖς ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοις δίδονται αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγίαι. Ἔπρεπε

νὰ συλλάβουν κατ' ἀρχὰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, κατόπι τὸν Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα, κατόπι τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τέλος τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

10 Αὐγούστου.

ΙΑ μικρὰ δεσποινίς, γνώριμός μου, ἐπιστρέφει διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀπὸ τὸν περίπατον τοῦ Ζαππείου. Εἶνε Κυριακὴ βράδυ... Ἐξαίφνης παρατηρεῖ μακρὰν μίαν στήλην καπνοῦ ὑπερύθρου, ἀναβαίνουσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνακράζει πρώτη : — Πυρκαϊά !

— Ποῦ ; ἐρωτᾷ ὁ θεῖός της, ὁ ὁποῖος τὴν συνοδεύει.

— Νά... ἐκεῖ κάτω ... δὲν βλέπετε ;

— Ἄ μπᾶ ! εἶνε ὁ φουγάρος τῆς μηχανῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ . . .

— Ὄχι ! ὄχι ! εἶνε πυρκαϊά ! Δὲν βλέπετε τὴ λάμψι ; Ὁ καπνὸς τοῦ φουγάρου δὲν βγαίνει ποτὲ τόσω κόκκινος... Εἶνε πυρκαϊά ! Καὶ ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε;..

Καὶ ἐνῷ οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν καὶ νὰ μαντεύσουν, ἡ ζωηρὰ φαντασία τῆς δεσποινίδος ἐργάζεται μὲ μεγάλην ταχύτητα :

— Τὸ σπίτι μας εἶνε ! ἀναφωνεῖ ἔντρομος. Ἄχ ! ἄχ !

Καὶ συνάπτει τὰς χεῖρας, καὶ ὠχριᾷ, καὶ τρέμει . . . Εἰς μάτην οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ— τὴν ὁποίαν τώρα διακρίνουν καὶ αὐτοί,— εἶνε εἰς ἄλλο μέρος, πολὺ μακρὰν τῆς οἰκίας των. Ἡ δεσποινὶς εἶνε εἰς ἄκρον ἀνήσυχος καὶ φοβισμένη ... Μολοντοῦτο ἐπισπεύδει τὸ βῆμα μετὰ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι προχωροῦν διὰ νὰ ἐξακριβώσουν τί καίεται, εἰς ποίαν ὁδόν, ποία οἰκία ...

Ἐν τούτοις οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἠχοῦν. Οἱ ἄνθρωποι σπεύδουν, τὰ παιδία τρέχουν, ὡς ἀστραπαὶ διέρχονται ἔφιπποι ἀγγελιαφόροι καὶ μετὰ φοβεροῦ πατάγου τὰ κάρρα, αἱ ἀντλίαι καὶ τὰ βιτρία τῶν πυροσβεστῶν. Ἡ ἀλαλάζουσα, ἡ πολυθόρυβος αὐτὴ κίνησις, πραγματικῶς ἐμποιεῖ τρόμον.

— Ἄχ ! δὲν μπορῶ πειά ! . . λέγει ἡ δεσποινίς· παρέλυσα . . . ἐκόπηκαν τὰ γόνατά μου.

— Νά, νά ! λέγει ὁ θεῖός της· ἡ πυρκαϊὰ εἶνε ἐδῶ κοντά . . . εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου . . . ἠσύχασε ! Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς !

(Διότι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἦτο ἡ οἰκία των.)

Πράγματι· μετ' ὀλίγον ἡ ἀπορία διελύθη, φωτισθεῖσα ἀπὸ τὴν τρομερὰν λάμψιν τῆς πυρκαϊᾶς . . . Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἐκαίετο ἡ μεγάλη οἰκία Μελᾶ. Τὸ πῦρ ἤρχισεν ἀπὸ ἓν Χαρτοπωλεῖον τοῦ ἰσογείου καὶ ἀνήρχετο βίαιον, ἀκατάσχετον, φοβερόν, πρὸς τοὺς ἐπάνω ὀρόφους, ἀπειλοῦν τὴν οἰκίαν ὅλην, ὅλον τὸ πανύψηλον καὶ πελώριον ἐκεῖνο τετράγωνον μὲ τοὺς τέσσαρας πύργους του, τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁμοιάζον μὲ συνοικίαν ὁλόκληρον.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπαίσιον. Τὸ πῦρ ἐμαίνετο ἀκαταγώνιστον. Ἡ ἀντλία ἦτο ἀνίσχυρος πρὸ τῆς μανίας ἐκείνης. Τόσα καταστήματα, τόσα οἰκήματα, τόσα γραφεῖα, ὅλος ὁ κόσμος τοῦ πολυσυνθέτου κτιρίου, ἐκινδύνευον. Τὰ πάντα σοῦ ἔλεγαν : Ἐδῶ θὰ γίνῃ καταστροφή, ἐδῶ θὰ καοῦν περιουσίαι ὁλόκληροι.

Καὶ ὅμως ! Ἡ δεσποινὶς ἠσύχασεν, ηὐχαριστήθη, ἐμειδίασεν...

— Ἄ, τί καλά ! εἶπε. Δόξα σοι ὁ Θεός !..

Τί εἶνε ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνθρώπου ! Ὑπώπτευσεν ὅτι καίεται τὸ σπίτι της, εἶδεν ὅτι ἡ ὑποψία της ἦτο ψευδὴς καὶ τὴν πρώτην ἐκείνην στιγμὴν ἔδειξε χαράν. Ἀδιάφορον ἂν εὑρίσκετο ἐνώπιον θεάματος καταστροφῆς καὶ δυστυχίας !

Τί εἶνε ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ἀνθρώπου ! Καὶ πόσον ταπεινός, πόσον γελοῖος φαίνεται, τί κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ κάμνει ὁ ἀνίκανος νὰ τον κρύψῃ τουλάχιστον, νὰ τον κατασιγάσῃ !..

—

11 Αὐγούστου.

Ἔχω ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ θέαμα τῆς χθεσινῆς νυκτός.

Εἰς διάστημα ὀλίγων ὡρῶν ἀπετεφρώθη ὅλος ἐκεῖνος ὁ γίγας. Σχεδὸν μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἀπομένουν, περιφράσσοντες μίαν κάμινον πυρὸς παμμεγίστην, ἀτελεύτητον. Αἱ φλόγες ἐξορμοῦν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, ἀναδίδονται πελώριαι ἀπὸ τὴν στέγην, περιβάλλουν τοὺς πύργους. Μαῦρος ἢ ἐρυθρωπὸς ὁ καπνὸς ὑψοῦται εἰς στήλας γιγαντιαίας καὶ ἁπλόνεται καὶ περικαλύπτει τὸ πᾶν. Ἑκατομμύρια σπινθήρων ἐξορμοῦν εἰς ὕψος καὶ πάλιν καταπίπτουν. Νομίζεις ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει πῦρ. Οὐδέποτε εἶδες μεγαλοπρεπέστερον πυροτέχνημα !

Ἀλλ' ἂν καὶ ἀπείρως μεγαλοπρεπές, πόσον ἄγριον συγχρόνως, πόσον σπαρακτικὸν τὸ θέαμα ! Ἡ σκέψις τῆς συντελουμένης καταστροφῆς δέν σε ἀφίνει διόλου νὰ το ἀπολαύσῃς.

Καὶ συλλογίζομαι τὸν Νέρωνα, τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ καύσουν τὴν Ρώμην, διὰ νὰ πολαύσῃ τὸ θέαμα ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων του ! . . Καὶ τοῦτο εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε λόχοι πυροσβεστῶν ὑπῆρχον, οὔτε ἀτμήλατοι ἀντλίαι, οὔτε κἂν Πυρασφαλιστικαὶ Ἑταιρεῖαι . . . Μόνον εἷς παντοδύναμος παράφρων ἦτο ἱκανὸς νὰ προετοιμάσῃ διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του τοιοῦτον θέαμα ! Καὶ ὁ Νέρων ἦτο ἁπλούστατα παράφρων.

—

Αὐθημερόν.

Εὐτυχῶς ἡ πυρκαϊά, ἐκτὸς τῆς ὑλικῆς ζημίας, δὲν εἶχε θύματα. Οἱ ἔνοικοι ἐξῆλθον ἐγκαίρως ἐκ τῆς καιομένης οἰκίας· κανεὶς δὲ ἐξ ὅσων ἠγωνίσθησαν νὰ την σβύσουν ἢ νὰ την κενώσουν δὲν ἔπαθε τίποτε.

Μόνον μία γάτα ἐκινδύνευσε σπουδαίως. Ἐμαίνετο τὸ πῦρ, ὅτε αἴφνης ἐφάνη εἰς τὸν πέμπτον ὄροφον, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου, μιαυλίζουσα φρικτά, ὡς ζητοῦσα βοήθειαν . . .

Κάτω τὸ πλῆθος συνεκινήθη. Ἐγίνοντο διάφορα σχέδια σωτηρίας καὶ ἠκούοντο σχόλια ποικιλώτατα. Καὶ ἡ γάτα ἐμιαούλιζε, ἐθρήνει, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμῃ, ποῦ νὰ ὑπάγῃ, πῶς νὰ σωθῇ. Παντοῦ φλόγες ! παντοῦ ! Νὰ πηδήσῃ κάτω ; Ἀδύνατον . . . Τὸ πῦρ κατέλαβε τότε τὸ παράθυρον. Γλῶσσαι φλογεραὶ ἐξώρμησαν . . . ἡ γάτα θὰ ἐκαίετο . . . τετέλεσται !

Ἀλλ' ὄχι ! Ὁ ὑπέρτατος κίνδυνος τῇ ἔδωσε θάρρος. Κι' ἡ γάτα πηδᾷ, ἀφίνεται νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὕψος.

Καὶ ἔπεσε κάτω, ζαλισμένη, ἀλλὰ ζωντανή. Τὴν βρέχουν ... συνέρχεται... Ἐσώθη !

Ἔγινε τότε ἀγὼν μεταξὺ τοῦ πλήθους ποῖος νὰ την πάρῃ. Πολλοὶ προσέφεραν ὑπέρογκα ποσὰ διὰ νὰ την ἀγοράσουν, διὰ νὰ ἔχουν μίαν τόσῳ ἡρωϊκὴν γάταν. Δὲν ἠξεύρω ὅμως τί ἀπέγινε ...

—

12 Αὐγούστου.

Ἐτελείωσαν αἱ διακοπαὶ διὰ τὸν μικρούλην Τάσον καὶ ἐπρόκειτο σήμερον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἀλλ' ἐπὶ ἕνα μῆνα τώρα εἶχε συνειθίσῃ τὸ σπίτι καὶ ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰλλάξῃ ζωήν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ εὕρῃ μίαν πρόφασιν.

— Μπαμπᾶ, εἶπε· δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Τὸ παπούτσι μου ἔχει ἕνα καρφὶ καί μου ἐπλήγωσε τὸ πόδι.

— Γιὰ νά το ἰδῶ !

Ὁ μικρούλης Τάσος βγάζει ἐκὼν ἄκων τὸ ὑποδηματάκι του, καὶ ὁ πατέρας του τὸ ἐξετάζει.

— Ψεύταρε ! δὲν ἔχει τίποτε !

Καὶ ὁ μικρούλης Τάσος :

— Ἀμ τότε, μπαμπᾶ, θὰ εἶνε τὸ ἄλλο !..

Φ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ

Μή μου θυμᾶσθε τὴν ψευτιὰ
ἐκείνου τοῦ «κὺρ-ὄνου»
—ἐκείνου δὰ καὶ μόνου—,
ποῦ ἔκρυψε τὰ δυό του αὐτιὰ
καὶ τὴ χονδρή του μούρη
σὲ λιονταριοῦ τομάρι,
νὰ γίνῃ ἀπὸ γαϊδοῦρι
τρομαχτικὸ λιοντάρι·
ἦταν μικρόμυαλος αὐτός . . .
μ' ὅλο του τὸ κεφάλι·
μήπως 'ς τὸν κόσμο δὲν μπορεῖ
νὰ εὑρεθοῦνε καὶ μωροί . . .
μὲ κεφαλὴ μεγάλη ;
Ὁ γαϊδαρός μας ὅμως
εἶνε ἀπ' ὅλους ζηλευτός·
γιατ' εἶνε πεζοδρόμος,
ποῦ μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλὴ
μὲ φέρει ὅπου πρέπει
σὲ δρόμο πάντοτε ἀσφαλῆ,
γιατὶ ἐμπρός του βλέπει.
Στὸν κῆπο βράδυ καὶ πρωΐ
τὸ μάγγανο γυρίζει
χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοή...
καί, δίχως νὰ γογγύζῃ,
μ' ὑπομονὴ
γ α ϊ δ ο ύ ρ ι ν ἡ
γυρίζοντας πασπατατά,
τὰ λάχανα καὶ τὰ φυτά ..
μὲ κρύο νερὸ ποτίζει.
Καὶ τοῦτο τὸ προτέρημα
ὁ γαϊδαρός μας ἔχει,
ποῦ τρέχει μὲ τὰ τέσσερα ..
'ς τὴ ράχη του ὅ τ α ν β ρ έ χ ῃ !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀγαπῶ τὸ Λευκὸ Μανουσάκι, διότι θάλλει τὸν χειμῶνα, ὅτε τὰ ἄνθη εἶνε σπάνια. Ὁμοίως ἀγαπῶ καὶ τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον βρέχει καὶ δροσίζει κατὰ τὴν ξηρασίαν τοῦ θέρους.

Μ' ἐξάφνισαν κάτι οὐρλιάσματα φριχτά : Γαῦ ! . . Γαῦ ! . . . Γυρίζω καὶ τί νὰ ἰδῶ ; Ἕνα παιδί, ποῦ διεσκέδαζε μιμούμενον τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου. Ἐγέλασα καὶ εἶπα: «Μπᾶ, Τρομάρα σου !

ΤΟ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Μεγάλη ἀναστάτωσις εἰς τὸ χωρίον... Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος, ὁ πλούσιος δήμαρχος τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν ὡραίαν ἔπαυλιν εἰς τὰ περίχωρα καὶ κατοικεῖ τὸ θέρος μὲ τὴν οἰκογένειάν του, — ὁ μεγάλος λοιπὸν καὶ πολυσέβαστος αὐτὸς κύριος διασχίζει ἔφιππος τὴν ἐξοχικὴν ὁδόν . . .

Εἶνε πρωΐα. Μέσα εἰς τὴν πρασινάδαν τοῦ δροσεροῦ χωρίου, λευκάζουν οἱ πτωχικοὶ ἀλλὰ καθάριοι οἰκίσκοι του, καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ρίπτουν χρυσῆν ἀνταύγειαν εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ σύνολον.

Ἀντηχοῦν ρυθμικῶς τὰ πέταλα τοῦ ὑπερηφάνου ἵππου καὶ μαζὶ μὲ τὸν βιαστικὸν ἱππέα τρέχουν τὰ παιδία τοῦ χωρίου, ἀλαλάζοντα καὶ προπορευόμενα, διὰ νὰ τῷ δείξουν τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ ποῖον δρόμον ;

Τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μικροῦ Θάνου, τοῦ γενναίου παιδίου.

* * *

Ὁ Θάνος δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής. Ἀλλ' εἶνε ὁ μεγαλήτερος μέσα εἰς ἑπτὰ ἄλλα παιδιά. Εὔρωστος καὶ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος, εἰργάζετο ἀπὸ τώρα μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν, βοηθῶν ὅσον ἠμποροῦσε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλην στενοχωρίαν κατώρθωναν νὰ τρέφουν τόσα πεινασμένα στοματάκια . . .

Πρό τινων ἡμερῶν, ὁ Θάνος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλον βάλτον μὲ πράσινα καὶ βαθειὰ νερά. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχον διάφορα ὑδρόβια φυτὰ μὲ ὡραῖα κάτασπρα ἄνθη. Οἱ βάτραχοι ἐκόαζον καὶ αἱ νῆσσαι ἐκακάβιζαν λουόμεναι, ἐνῷ ἔντομα, χρυσαλλίδες μὲ πτερὰ πολύχρωμα ἐπεριτριγύριζαν τὰ ἄνθη. Ἄ, ἦτο εὔμορφος ὁ βάλτος . . .

Ἕνα ξανθὸ καὶ ἀγγελόμορφο παιδάκι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ πλησίον, πολὺ ζωηρὸν καὶ καλοφορεμένον, ἔσκυψεν ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ ἄπλωσε τὰ χεράκια του διὰ νὰ κόψῃ ἓν ἄνθος, ἢ διὰ νὰ πιάσῃ μίαν πεταλούδαν, — ὁ Θάνος δὲν ἐνόησε καλὰ-καλά.

— Πρόσεχε ! θὰ πέσῃς ! τοῦ ἐφώναξε, καὶ ἔτρεξε διὰ νὰ το ἐμποδίσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλησιάσῃ, ὅταν ὁ μικρὸς γλυστρᾷ καὶ . . . πάρ'τον μέσα !

— Ὤ ! ἔκαμεν ὁ Θάνος.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τα χάσῃ, χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, πίπτει γενναίως μέσα εἰς τὸν βαθὺν βάλτον.

Ὁ Θεὸς ἐβοήθησε καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ὁ Θάνος, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ μικρὸν παιδίον, λιπόθυμον . . . Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, μία ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔζητοῦσε τὸν μικρὸν δραπέτην, τρέχει, τὸν ἁρπάζει καὶ φεύγει διαμιᾶς, χωρὶς εἰς τὴν ταραχήν της νὰ συλλογισθῇ οὔτε κἂν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖον σωτῆρα!

Ὁ Θάνος ἐκατοικοῦσε μακράν, εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐπέστρεψε πεζὸς καὶ βρεγμένος. Διὰ τοῦτο ἐκρυολόγησε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ βρογχίτιδα. Ἄλλη συμφορὰ καὶ στενοχωρία διὰ τὴν δυστυχῆ πτωχὴν οἰκογένειαν !...

* * *

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα τὴν πρωΐαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος μετέβαινεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Θάνου.

Τὸν εὗρεν εἰς τὸ πτωχικὸν κρεβατάκι του, ἰσχνόν, ἀδύνατον, μὲ πυρετὸν καὶ μὲ βῆχα. Ἐπροσπάθησεν ὅμως νὰ σηκωθῇ τὸ δυστυχισμένον, ὅταν εἶδεν ἐξαίφνης εἰσερχόμενον τὸν πλούσιον καὶ πολυσέβαστον ἐκεῖνον κύριον. Εἰς τὸ σπίτι ἦτο μόνος. Οἱ γονεῖς του ἔλειπαν εἰς τὴν ἐργασίαν των—τί νὰ κάμουν οἱ πτωχοί ; . . .

— Ἔσωσες τὸν υἱόν μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος καὶ θάνταμειφθῇς διὰ τὴν γεννάιαν καὶ φιλάνθρωπον αὐτὴν πρᾶξίν σου.

— Ἄ ! ἦτον παιδί σας, κύριε ; Δέν το ἤξευρα ! ἐψέλλισε τὸ ἄρρωστον παιδίον. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔκαμα καλὸ σὲ ἕνα τόσω καλὸν αὐθέντην. Ἀλλὰ ὅσω γι' ἀνταμοιβή, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, γιατὶ δὲν ἔκαμα τίποτα περισσότερο, ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω . . .

Ἡ ἀφέλεια αὕτη καὶ ἡ μετριοφροσύνη συνεκίνησαν πολὺ τὸν εὐγνώμονα πατέρα. Φεύγων, ἄφησεν ἕνα πορτοφόλι μὲ χαρτονομίσματα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ Θάνου καὶ ὑπεσχέθη νὰ τῷ στείλῃ τὸν ἰατρόν του, διὰ νὰ θεραπευθῇ τὸ ταχύτερον.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Θάνος, χάρις εἰς τὴν καλήν του κρᾶσιν καὶ εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ ἰατροῦ, ἀνέκτησε τελείως τὴν ὑγείαν του. Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος ἐφρόντισε διὰ τὸ μέλλον του, τὸν ἔστειλε δι' ἐξόδων του εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπὸ τότε ἡ τύχη ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας μετεβλήθη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΤΑΞΙΑ

Ὅποιος μὲ νοῦν καὶ τάξι
ἀρχίζει. κ' ἐπιμέλεια,
θὰ κάμῃ κάθε πράξι,
καθ' ἔργο 'ς τὴν ἐντέλεια.
Ὅποιος 'ς τὸ βρόντο πιάνει
καὶ προχωρεῖ μ' ἀμέλεια,
μισὴ δουλειὰ θὰ κάνῃ
χωρὶς καμιὰν ὠφέλεια.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΘΝΗΣΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Βασιλεὺς Ἄραψ, ἐξηντλημένος ἐκ τῶν ἐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἀσθενείας, κατέκειτο πνέων τὰ λοίσθια.

Δὲν εἶχεν οὔτε κἂν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ζωή του θὰ παρετείνετο ἐπ' ὀλίγας εἰσέτι στιγμάς.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν τελευταίαν, κατέφθασεν εἰς ἐκ τῶν στρατηγῶν του καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἑτοιμοθανάτου Βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε· Τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἐπολιορκοῦμεν ἐν ὀνόματί Σου, παρεδόθη. Ὁ στρατός, ὁ ὁποῖος τὸ ὑπερήσπιζεν, εἶνε αἰχμάλωτος, καὶ ἡ πόλις εἶνε πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν Σου!

— Ἀλλοίμονον ! εἶπε στενάξας ὁ θνήσκων Βασιλεύς. Τώρα πλέον ! . . . Τί πρὸς ἐμὲ αὐτὰ ὅλα ; Ὕπαγε νὰ δώσῃς τὴν εἴδησιν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου—δηλαδὴ εἰς τοὺς διαδόχους μου !

(Μίμησις τοῦ Bidpaï) *—*

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 261)

«Ἡ Βέρθα, συναναστρεφομένη καθημερινῶς τὸν Φρὶτς καὶ τὴν Μίνναν, ἐνόησεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὑπάρχει καὶ μία εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον μεγαλητέρα ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε κανεὶς χαϊδευμένος καὶ νὰ κάμνῃ ὅτι τοῦ καπνίσῃ : τὸ νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ. Εἰς τὸν πρῶτόν της μάλιστα ἐνθουσιασμόν, ἠθέλετο νὰ πτωχύνῃ ὁ πατέρας της, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τον τρέφῃ αὐτή ! Ἤθελε δὲ νὰ την πάρωμεν εἰς τὸ Θέατρον τῆς Γίδας, διὰ νὰ παίζῃ μαζί μας. Ἡμεῖς ἐγελούσαμεν πολὺ μὲ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας· ἀλλ' ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα, ἀπὸ εὐγένειαν, δέν της ἔλεγαν ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ καλὴ μουσικός, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ παίζῃ δημοσίᾳ.

«Ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν, εἴχαμεν μίαν πολὺ εὐάρεστον ἔκπληξιν. Ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος κύριος, τοῦ ὁποίου εἴχαμεν εὕρῃ τὸ πορτοφόλι, ἦλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καί μας ἀνήγγειλεν ὅτι ἓν ἀπὸ τὰ τρία μας γραμμάτια τοῦ Λαχείου τῆς Φραγκφούρτης ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμόν, δηλαδὴ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἦτο βέβαια ὅλη ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν ὁ κακὸς ἐκεῖνος τραπεζίτης εἶχε πάρῃ μαζί του· ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσῃ ἡ οἰκογένεια μὲ ἄνεσιν, χωρὶς τὰ παιδιὰ νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐργάζωνται. Ἡ μάμμη ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαράν της καὶ μ' ἐφίλησεν, ὅπως ἐφίλοῦσε καὶ τὰ ἐγγόνια της. Ὤ, ἤμουν πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου αὐτήν.

«Ὁ χειμὼν ἐπέρασεν· ἡ Βέρθα ἠμποροῦσε τώρα νὰ περιπατῇ. Τίποτε δέν μας ἐκρατοῦσε πλέον εἰς τὴν Βιέννην. Τὸ Θέατρον τῆς Γίδας ἔκλεισε πρὸς μεγάλην λύπην τῶν παιδιῶν, ποῦ ἤρχοντο καί μας ἐχειροκρότουν κάθε ἀπόγευμα. Ἀλλὰ ἡ κυρία Μύλλερ ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνησιν του : ἐζωγράφισε λοιπὸν τὴν εἰκόνα μου ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ξενοδοχείου της, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὠνόμασε : «Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀργυρᾶς Αἰγὸς» ἢ γερμανικά: Τ σ ὺ ρ ζ ί λ μ π ε ρ ν ε ν Τ σ ῆ γ ε.

«Εἶνε περιττὸν νά σας εἴπω ὅτι τὴν ἀντήμειψαν μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅσα ἔκαμεν εἰς τοὺς παλαιούς της κυρίους ὅταν ἔγιναν πτωχοὶ καὶ ἔλαβαν τὴν ἀνάγκην της.

«Ἤλθομεν εἰς τὸ Βάδεν, ὅπου ἐπεράσαμεν τὸ καλοκαῖρι εἰς μίαν μικρὰν ἔπαυλιν, πλησίον τοῦ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου τῆς κυρίας Μίλχ. Ἐπανεῦρον τὴν καλήν μου μητέρα, ὡραίαν πάντοτε, ἂν καὶ εἶχε γηράσῃ ὀλίγον· τὸ ἀδελφάκι μου ἀρκετὰ μεγάλον τώρα, μὲ κέρατα μεγαλοπρεπέστατα, καὶ τρεῖς ἀκόμη ἀδελφοῦλες, ποῦ εἶχαν γεννηθῇ ὅταν ἐγὼ ἔλειπα. Φαντάζεσαι τὴν χαράν μου ! φαντάζεσαι μὲ τί ἐνδιαφέρον ἤκουσαν ὅλοι ἐδῶ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν μου.

«Ἡ κυρία Μίλχ ἦτο χήρα· ὁ ἄνδρας της, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ κάμνῃ λαθρεμπόριον, ἔπεσεν εἰς ἕνα κρημνόν, καθὼς ἐπερνοῦσε τὴν νύκτα κάτι βουνά, καὶ ἐφονεύθη. Ὁ Ἰωσὴφ ἦτο ἀκόμη βοσκός· ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχαν θέσεις πολὺ καλάς· ὁ μπεμπὲς εἶχε μεγαλώσῃ καὶ ἦτο ἕνα χαριτωμένο παιδάκι.

«Τί ὡραῖον καλοκαῖρι ποῦ ἐπεράσαμεν ὅλοι μαζί ! Ἀλλὰ ἦλθε πάλιν ὁ χειμών. Ἡ Μίννα ὑπῆγεν εἰς ἓν σχολεῖον ἐσωτερική, διὰ νὰ ποτελειώσῃ τὰς σπουδάς της. Ὁ Φρὶτς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, διὰ νὰ γίνῃ μηχανικός. Ἡ μάμμη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βιέννην καί μας ἐπῆρε μαζί της, τὸν Πιστὸν καὶ ἐμέ . . . . . .»

* * *

«Φθάνει πειά, κύριε Ἐρρῖκε ! ἀρκετὰ ἐκοιμηθήκατε ! ἐφώναζεν ἡ κυρία Μίλχ, σείουσα τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου.

— Πῶς ; τί ; ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρῖκος ἀναπηδῶν καὶ κυττάζων γύρω του ἔκπληκτος. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Ἀσπρούλα ;

— Ἡ Ἀσπρούλα εἶνε εἰς τὸ λειβάδι ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Αὐτὴ δὲν κοιμᾶται ὡς τὸ μεσημέρι ! . . . Ἐλᾶτε λοιπόν, σηκωθῆτε ! Σᾶς περιμένουν κάτω !»

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐρρῖκος ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ. Εἶχεν ὀνειρευθῇ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς Ἀσπρούλας, ὅπως εἶχεν ὀνειρευθῇ καὶ τὴν ἀρχήν.

Ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη ἐσπευσμένως, διότι ἡ κυρία Μὶλχ δὲν ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ ποῖος ἦτο κάτω καὶ εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις ἀπήντα «Θὰ ἰδῆτε !»

Κατῆλθε λοιπὸν τὴν κλίμακα, κουμβόνων ἀκόμη τὸ φόρεμά του.

Ὁποία ἔκπληξις ! Ὁ κ. Λύδης καὶ

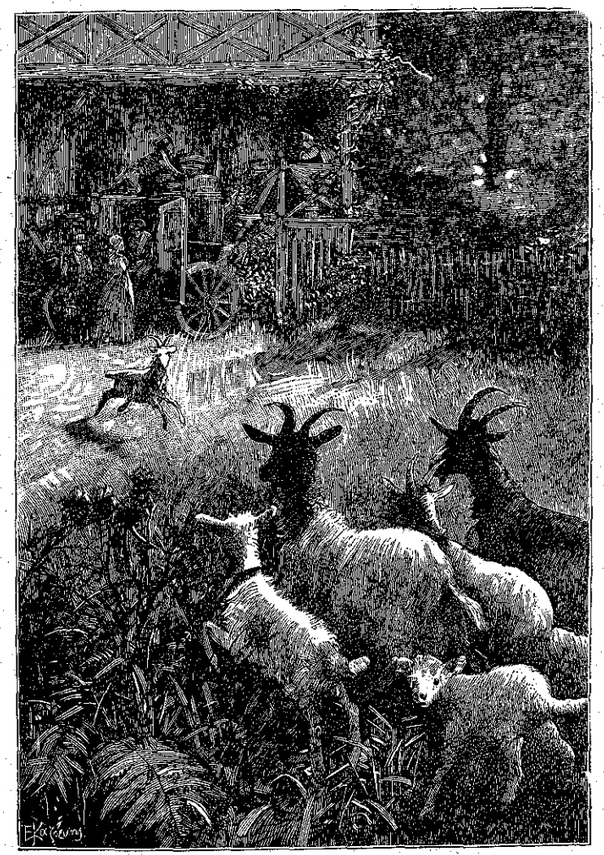

«Ἐπανεῦρον τὴν καλήν μου μητέρα.» (Σελ. 269, στήλ. β')

ἡ κ. Μύλλερ τὸν ἀνέμενον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις τῆς συναντήσεως, τὰ φιλήματα, τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ἐρρῖκος διηγήθη τί τῳ συνέβη μὲ τὴν Ἀσπρούλαν καὶ πῶς ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ τῳ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της, — ἐνῷ δὲν ἦτο παρ' ἁπλοῦν ὄνειρον!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου παράδοξον! εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἐσυλλογίζεσο τὴν Ἀσπρούλαν, ἐμάνθανες μύθους, ἀνεγίνωσκες ἱστορίας ζῴων. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀνακατευμένα εἰς τὸ κεφάλι σου, ἡ δὲ φαντασία, ἡ ὁποία ἄλλοτε μὲν εἶνε πολὺ τρελὴ καὶ ἄλλοτε πολὺ φρόνιμη, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ τα ξεκαθαρίσῃ ἐνῷ ἐκοιμᾶσο, καί σου διηγήθη μίαν ἱστορίαν μὲ ἀρχήν, μέσην καὶ τέλος.

— Καὶ πολὺ διασκεδαστικήν! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἴσως δὲ καὶ διδακτικήν!

— Βεβαίως, μπαμπάκα. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Βέρθας, εἶδα πόσον ἀνυπόφορα εἶνε τὰ χαϊδευμένα παιδιά. Θά σε παρακαλέσω λοιπόν, νὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ με χαϊδεύῃς πλέον!

— Ἀλήθεια;

— Καὶ μάλιστα θέλω νὰ με ἀφίνῃς νὰ κάμνω κάτι τι καὶ γιὰ σέ. Παραδείγματος χάριν, ξεύρω νὰ διαβάζω· δίδε μου λοιπὸν νὰ σου διαβάζω τὴν ἐφημερίδα σου, διὰ νὰ μὴ κουράζωνται τὰ μάτια σου. Ἅμα μεγαλώσω λιγάκι, θέλω νὰ γίνω γραμματεύς σου. Θά μου ὑπαγορεύῃς καὶ θά σου γράφω, ἢ θά σου ἀντιγράφω ὅ,τι ἔγραψες. Ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία εἶνε νὰ ἐργάζεται κανεὶς δι' ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ γίδα.

— Ἰδοὺ πραγματικῶς μία γίδα, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ, εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἀφ' οὗ τελειώσω τὸ σύγγραμμά μου περὶ Γερμανίας, θὰ καθήσω νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν της».

Ὁ Ἐρρῖκος ἐνθουσιάσθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, καὶ ἐπερίμενεν.. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μεγάλα συγγράμματα δὲν τελειόνουν πολὺ γρήγορα, ὁ Ἐρρῖκος ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἦλθεν εἰς ἐμὲ—ἡ ὁποία εἶμαι νονά του,—μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας καί με παρεκάλεσε νὰ την γράψω.

Κ' ἐγὼ τὴν ἔγραψα διὰ νὰ την ἀναγνώσουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ αὐτήν, ὅσον ὠφελήθη καὶ ὁ Ἐρρῖκος.

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΠΡΟΥΛΑΣ

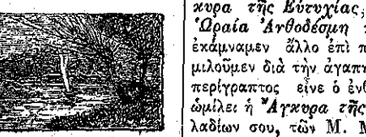

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ)

Κ*** τῇ 12 Ἰουλίου 1897.

«*Ἀγαπητή μου Διάπλασις*,

«Συμπληροῦνται σχεδὸν ἑπτὰ ἔτη ἀφ' ὅτου σὲ ἀναγινώσκω, καὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς ὅλας σου τὰς βελτιώσεις.

«Πόσαι βελτιώσεις, πόσαι καινοτομίαι γίνονται κατ' ἔτος εἰς τὴν «Διάπλασιν»!... Ἀλλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ ὑπερέθησαν ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας.

«Πόσον ὡραῖα, πόσον διασκεδαστικά, πόσον ὠφέλιμα καὶ θελκτικὰ εἶνε! πόσον ὀξύνουν τὸν νοῦν, πόσον .... ἀλλ' ἔχουν τόσας χάριτας, τόσα θέλγητρα, ὥστε ὁ κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ τα περιγράψῃ.

«Ὅταν ἀνταλλάσσῃ τις Μικρὰ Μυστικὰ μὲ συνδρομητάς σου καὶ μὲ συνδρομητρίας σου ἀγνώστους, μετά τινα δὲ καιρὸν συναντηθῇ μετ' αὐτῶν κατὰ τύχην, ὁποίαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῇ!..

«Τὴν χαρὰν αὐτὴν ἠσθάνθην προχθές, ὅταν συνηντήθην μετά τινος συνδρομητρίας σου, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχα ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ ὑπὸ ψευδώνυμον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τα διηγηθῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχήν:

«Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἦλθαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τρεῖς *δεσποινίδες ἀδελφαί*, *αἱ ὁποῖαι* ἐσπούδαζαν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. Ἡ μικροτέρα ἐξ αὐτῶν εἶνε συνδρομήτριά σου. Ἐπειδὴ ἐγνωριζόμεθα, μετέθημεν πρὸ τινων ἡμερῶν νὰ τας ἐπισκεφθῶμεν, καὶ προχθὲς ἀνταπέδωκαν αὗται τὴν ἐπίσκεψίν μας.

«Ἀφ' οὗ ὡμιλήσαμεν περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ἐπαίξαμεν μὲ τὴν ἀδελφήν μου «Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην» διάφορα τεμάχια, πιάνο καὶ βιολί, ἔτυχε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μικροτέρας ἐκ τῶν τριῶν δεσποινίδων ἡ *Πόλκα Μαζούρκα* τῆς *Γκρὰν-Βία*, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀντιγράψῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος· ἐπειδὴ δὲ δὲν την εἶχε, τῆς ἐπρότεινα νὰ την πάρῃ.

«— Εὐχαρίστως θὰ την ἔπαιρνα, μοῦ εἶπεν· ἀλλὰ ἡ νότες σου εἶνε πολὺ μικροσκοπικὲς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ την παίξω.

«— Πράγματι, εἶπα τότε ἐγώ, ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ κάμνω ὄχι μόνον τὲς νότες μου μικρές, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματά μου.

«— Ὄχι δά! τὰ γράμματά σας εἶνε ἀρκετὰ εὐανάγνωστα· ἔχω ἰδῆ ἀρκετὰ εἰς τὸ σχολεῖόν μας.

«— Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχετε ἰδῆ, τῇ εἶπα, τὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ τὰς σχετικὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας ἔχω στείλῃ εἰς τὴν *Φθινοπωρινὴν Βροχὴν* καὶ εἰς τὴν *Γαληνιαίαν θάλασσαν*.

«— Μάλιστα· εἶδα καὶ αὐτάς· εἶδα καὶ πολλὰς ἄλλας...»

«Ἡ συνομιλία μας ἔγινε τότε ζωηροτέρα.

«— Βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, τῇ εἶπα· καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου δώσετε περὶ αὐτῆς πολλάς, μὰ πολλὰς πληροφορίας... (Σημείωσε ὅτι, ἀφότου ἔλαβα τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς *Ἀγκύρας τῆς Εὐτυχίας* εἶχα ἐνοήσῃ ὅτι ἦτο ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος· ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἐντελῶς βέβαιος).

«Μόλις ἐπρόφερα τὸ ψευδώνυμον, αἱ δύο ἀδελφαί της ἤρχισαν νὰ γελοῦν. Τότε πλέον ἐνοήσαμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, μετ' ὀλίγον δὲ μᾶς το ἐπεβεβαίωσε καὶ ἡ ἰδία.

«Δὲν δύνασαι νὰ φανταθῇς πόσον ἐχάρημεν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκαλύψεως! Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, αἱ δύο ἀδελφαί της, ἡ *Ὡραία Ἀνθοδέσμη* καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, δὲν ἐκάμναμεν ἄλλο ἐπὶ πολλὴν ὥραν, παρὰ νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν ἀγαπητήν μας *Διάπλασιν*. Ἀπερίγραπτος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλει ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* περὶ τῶν φυλλαδίων σου, τῶν Μ. Μυστικῶν, τῶν Διαγωνισμῶν καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν σου. Μᾶς διηγεῖτο πῶς διεσκέδαζε μὲ τὰς συνδρομητρίας σου, μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἐγνώρισε πολλοὺς *συνδρομητάς σου*, κτλ.

«Ἀλήθεια· τί εὐτυχεῖς που εἶνε οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί σου! πόσον δὲ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ εἴμεθα ὑποδεέστεροί των ὑπὸ ἔποψιν ἀδελφοποιήσεώς καὶ ἐπικοινωνίας. Ἀλλοίμονον, ἂν ἔλειπαν καὶ τὰ Μ. Μυστικά!

«Μετὰ ταῦτα ἔδειξα εἰς τὴν *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας* ὅλα τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔχω λάβῃ ἕως τώρα, μοῦ εἶπε δὲ ὅτι κ' ἐκείνη θά μου δείξῃ τὰ ἰδικά της, ὅταν ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι της.

«Τὰς συνωδεύσαμεν, ὅταν ἀνεχώρησαν, καὶ καθ' ὁδὸν μέχρι τῆς οἰκίας των, μᾶς ὡμίλουν περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις, περὶ τοῦ *Οἰδίποδος Τυράννου*, τῆς *Εὐτυχοῦς Θητεῖς*, τῆς *Ναυτοπούλας*, τοῦ *Παχέος Τσίρου*, τῆς *Καρδερίνας* κτλ. Τοιουτοτρόπως ἔληξεν ἡ ὡραία αὐτὴ συνάντησις ἢ μᾶλλον ἀναγνώρισις, καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

«Ἐπέστρεψα μετὰ τῶν οἰκείων μου, ἔχων τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. Ἔχω λοιπὸν ἄδικον, *Διάπλασίς* μου, νὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ νὰ λέγω ὅτι ἡ καινοτομία σου αὕτη ὑπερέθη πάσας τὰς μέχρι τοῦδε;

Σὲ ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως.

Ὁ ἀγαπῶν σε φίλος

ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα εἰσέρχεται ἀργὰ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ εἶνε πολὺ ἀφηρημένος.

— Ἦλθα νὰ σε καλυνυκτίσω, τῷ λέγει.

— Οὔφ! δὲν ἀδειάζω τώρα! Ἔλα αὔριο τὸ πρωΐ...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρωμηροπούλας

*
* *

Ἡ *μητέρα*: — Γιὰ νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά. Ἐμοιράσατε καλὰ τὸ γλύκισμα ποὺ σας ἔδωσα, ἢ μήπως ἐπῆρε ἄλλος περισσότερο καὶ ἄλλος λιγώτερο;

Ὁ *μικρὸς Μίμης* (μὲ παράπονον). Ὄχι, μαμμά. Ὅλοι πήραμε... λιγώτερο!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοώπιδος

*

Σκέψις τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, θαυμάζοντος τοὺς ἀστέρας:

«Φαντάσου κάθε ἀστέρι νὰ εἶνε κόσμος... Δὲν βαρυέσαι! ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα πιστεύω. Ἀπόδειξις ἡ Γεωγραφία. Ἀπήντησέ ποτε κανεὶς εἰς αὐτήν, πόσας ἠπείρους ἔχει ὁ Κρόνος ἢ ὁ Ἄρης;»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάϊτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ἰατρικὸν τοῦ φίλου μου *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* κατὰ τοῦ λόξυγγα, ἐξήγειρε θυέλλαν... πταρνισμάτων καὶ παραπόνων. Ἡ *Ναυτοπούλα* μοῦ γράφει: «Κατ' αὐτὰς μ' ἔπιασε φοβερὸς λόξυγγας καὶ ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν τὴν συνταγὴν τοῦ *Δὸ-λὰ-σὸλ-μί*. Ἀλλὰ δυστυχῶς καπνὸς δὲν εὑρέθη, οὔτε ρήγανη. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ μουστάρδα θὰ ἔφερε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα καὶ... ἀψούτ! ἀψούτ! ὅλο τὸ σπίτι εἰς τὸ πόδι. — Ἄχ! Δὸ-λὰ-σὸλ-μί! Δὸ-λὰ-σὸλ-μί, τί μου ἔκαμες! — Τί ἔπαθες, ἐτρελλάθηκες, παιδί μου; — Ἀψούτ! ἄ, Δὸ-λὰ-σὸλ-μί... Τὶ φοβερὰν κακόν! Ἐγὼ τουλάχιστον προτιμῶ λόξυγγα ἑνὸς ἔτους ἀπὸ ἰατρικὸν τόσῳ *δραστήριον*». — Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μοῦ γράφει καὶ ἡ *Φερεύτυχος Χρυσαλλίς*, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἰατρικὸν «ἀλλὰ ποῦ λόξυγγας!» Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν τὸν παθαίνει ὁ ἀδελφός της καὶ του βάζει εἰς τὴν μύτην του... πιπέρι. Τσούξιμο τότε, φωνές, κλάμματα, κακό, πτάρνισμα... «Καὶ ὁ μὲν λόξυγγας τοῦ ἐπέρασε βεβαίως, ἀλλὰ δύναται ὁ κ. *Δὸ-λὰ-σὸλ-μὶ* νὰ μας εἴπῃ καὶ κανὲν ἄλλο ἰατρικὸν διὰ νὰ παύῃ τὸ πτάρνισμα;»

Ὡραία, *Ταχυδρόμος Περιστερά*! Ἀπὸ τὰ πολλὰ παιγνίδια καὶ ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις δὲν εἴχες καιρὸν νὰ μου γράψῃς· καὶ τώρα ποῦ εἶσαι ἀσθενὴς καὶ ἡ μητέρα σου δὲν σε ἀφίνει νὰ ἐξέρχεσαι, μ' ἐνθυμήθης καί μου γράφεις... Θέλεις τώρα νὰ σου θυμώσω; — Ὄχι! ὄχι! Ἀπεναντίας σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃς καλὰ καὶ νὰ ξαναρχίσῃς τὰ παιγνίδια, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μή μου γράφῃς — τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν πιστεύω.

Τσὶρ-Τσώρ, ἡσύχασε. Ὅ,τι μοῦ ἔστειλες τὸ ἔλαβα. Κατὰ λάθος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 372-376 Μαγικὸν γράμμα ἐτέθη ἡ ὑπογραφὴ τοῦ *Στεφάνου Κοτίνου*, ἐν ᾧ ἦτο ἰδικόν σου. Καλὴν διασκέδασιν εἰς τὰ Μέθανα.

Καθ' ὅλα πλῆρες τὸ τετράδιόν σου, *Βοῶπις*. Μόνον ἐλησμόνησες νὰ γράψῃς εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ φακέλλου πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται καὶ ἂν εἶνε ἀπάντησις εἰς πρόταση ἢ ἀνταπόδοσις.

Ἡ *Δέα* μου προφῆτις! Μάλιστα, προφητεύει περὶ τοῦ *Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου* ὅτι θὰ γίνῃ «μέγας ἀνήρ». Καὶ τοῦτο διότι τὸν γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ ἠξεύρει ὅτι εἶνε ἐξυπνος, φιλόπονος, φιλότιμος καὶ μὲ θέλησιν. — Ἄ, βέβαια! ὅταν ἔχῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ προσόντα, κάτι γίνεται εἰς τὸν κόσμον, *Δέα* μου. Ὡς πρὸς τὸ ὄνειρόν σου περὶ τῆς Μεγάλης Κυριακῆς, ἐλπίζω τελοσπάντων νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ *προσεχὲς* ἔτος.

Περιμένω λοιπὸν τὴν ζωγραφιάν σου, ἀγαπητὲ *Ἐλπιδοφόρε*. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Αἴγινα, ὅπου πηγαίνῃς νὰλλάξῃς τὸν ἀέρα, θά σου δώσῃ ἀφορμὴν καμμιᾶς ὡραίας θαλασσογραφίας. — Ταῦτα καὶ πρὸς τὸν φίλτατον *Τρικυμιώδη Ὠκεανόν*, τὴν *Ταραγραίαν Κόρην*, κ.λ. ὧν ἀναμένω τὰ ἔργα.

Ἀπὸ τὴν ἐπαυλίν του, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «Γαλήνη» τὸ ἀγαπητόν μου *Ἀγριολούλουδον τῶν Ἀθηνῶν* μοῦ στέλλει τὸν ἑξῆς διάλογον, τὸν ὁποῖον εὗρεν εἰς μίαν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα. «Μῆτσο, τί θὰ 'πῇ *ἐθθύνη*;— Ὁ Μῆτσος μετά τινα σκέψιν: Ὑπόθεσε ὅτι ἔχεις μόνον δυὸ κουμπιὰ εἰς τὸ ὑποκάμισο, καὶ ὅτι σοῦ πέφτει τὸ ἕνα. Ἔ, τότε φυσικὰ ὅλη ἡ εὐθύνη θὰ μείνῃ εἰς τὸ ἄλλο!»

Ρωμηροπούλα, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ γίνῃς τακτικὴ φίλη μας. Σοῦ ἐκλέγω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς καί σε ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Πρῶτος-πρῶτος ἐφέτος ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1898. Μὰ τί προθυμία! Δὲν ἀξίζει νὰ του πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου μου; Ἂς κάμῃ μίαν ἀναφορὰν πρὸς τὴν θεὰν Τύχην· ἀλλὰ μ' ἐξωγκωμένα γράμματα, διότι ἡ Τύχη ὡς τυφλή, ἀναγινώσκει διὰ τῆς ἀφῆς...

Κατενθουσιασμένον τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* μὲ ὅσα ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων περὶ τοῦ Ἄνδρε. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεμία εἴδησις μέχρι σήμερον περὶ τοῦ τολμηροῦ ἀεροναύτου. Λέγουν ὅτι εὑρέθη μία περιστερὰ μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν· «Δίῆλθον τὴν 82αν μοῖραν. Ὁ καιρὸς εἶνε εὐνοϊκὸς καὶ προχωρῶ· ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον εἶνε ἀληθές.— Νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτιστικιά σου... γιδούλα, τὴν ὁποίαν ὠνόμασες Ἀσπρούλαν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, κύριοι ἢ νονοὶ γιδῶν...

Ὄχι, *Ἀγρυπνε Φάρε*, δὲν σ' ἐλησμόνησα διόλου· ἀπεναντίας ἀποροῦσα πῶς δέν μου ἔγραφες τόσον καιρόν. Τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ τί συμβαίνει: Θὰ ἐχάθη κάποια ἐπιστολή σου καὶ σύ, ἀναμένων εἰς μάτην ἀπάντησίν μου, ἀνένέβαλλες νὰ μοῦ γράψῃς μέχρι σήμερον.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, *Χρυσωμένη Ἀνατολή*, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ ξεσπαθώσῃς «πρῶτον διότι τὸ θεωρεῖς καθῆκόν σου κα δεύτερον διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου».

Βεβαίως, *Καρποφόρε Ἀμπελος*, καὶ ἡ ἀδελφή σου δύναται νὰ μου στείλῃ ζωγραφιὰν διὰ τὸν διαγωνισμόν. Λοιπὸν οἱ φίλοι μας Λίνος καὶ Λυκοῦργος ταξειδεύουν εἰς Γαλλίαν, ὅπου θὰ μείνουν ἕνα μῆνα; Τί καλά!

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, ἠμποροῦσες νὰ μου γράψῃς ἀπ' εὐθείας, χωρὶς κανένα δισταγμόν. Τί τάχα ἂν ἔχῃς πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃς; Ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* εἶχε πολὺ περισσότερον, καὶ ὅμως νά, προχθὲς μοῦ ἔγραψε. — Ἕνας συνεργάτης μου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀντικρύ σας, ἀκούει συχνὰ ἕνα τεχνικώτατον παίξιμον πιάνου. Μήπως παίζῃς σύ;

Ἔλαβα καὶ δευτέραν χαριεστάτην σου ἐπιστολήν, *Ἄνθος τῶν Ἀλπεων*. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τὸ νέον *ἐντελβάϊς*. Ἀλήθεια, τὸ φυλλάδιον σού το στέλλω πάντοτε εἰς τὰς Πάτρας.

Μὴ ἀμφιβάλλῃς, *Ὡραία Κέρκυρα*, ὅτι καὶ ἡ *Νύμφη τῆς Ἀβύδου* καὶ ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* θά σου ἀνταποδώσουν τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐστάλησαν. Ἀλλ' ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν.

Εὖγε, *Ἀνεμώνη*, ὡραῖα μοῦ περιγράφεις τὴν λιτανείαν καὶ καλὰ τὰ λὲς διὰ τὸν Δεσπότην, ὁ ὁποῖος «ἀπέθανε τουλάχιστον ἱκανοποιημένος, ἀφ' οὗ ἠδυνήθη νὰ ἑορτάσῃ καὶ τὸ Ἰωβιλαῖον του». — Ἐννοεῖται ὅτι ἀφ' οὗ δὲν μανθάνῃς ζωγραφικήν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν!

Ξανθὴ Καντζιώτισσα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Ὑποθέτω ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ θὰ ἐπεθύμεις περισσότερον. Ἔ;

Τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, ἀγαπητὴ *Θέλπουσα*, εἶνε ἀγόρι 13—14 ἐτῶν καὶ μένει τώρα εἰς τὸν Πόρον μὲ τὴν θείαν του καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν του. Τὸ ὄνομά του ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ το εἴπω.

Ὦ, πῶς ἐτρόμαξεν ἡ ἀγαπητή μου *Ὑπολαΐς* μὲ τὴν γειτονικήν μας πυρκαϊάν! Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι ἅμα ὁ μπαμπᾶς της ὑπελόγισεν ὅτι ἡ πυρκαϊὰ θὰ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν Αἰόλου (τὴν ἔβλεπαν μακρόθεν, ἀπὸ τὴν οἰκίαν των), ἡ *Ὑπολαΐς* ἐφοβήθη μήπως καίεται «τὸ σπίτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ Διάπλασις». Πῶ, πῶ, τί φρίκη! — Μοῦ στέλλει δὲ ἡ *Ὑπολαΐς*, κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Χαλασμοῦ Κόσμου*, ἓν σχέδιον Κανονισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅταν θὰ σκεφθῶμεν περὶ ἰδρύσεως τοιούτων Συλλόγων. Τὴν εὐχαριστῶ πολύ.

Πόσον μὲ ηὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, μικρά μου *Κρατησίκλεια* (δεκτόν). Μὴ ἀπελπίζεσαι! ἂν καταγίνῃς μὲ θέλησιν καὶ μ' ἐπιμονήν, θαρχίσῃς καὶ σὺ νὰ λύγς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Γράφε μου συχνά.

Τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸν *Στρατηγὸν Ἀνρίβαν* ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸ σπίτι τοῦ *Τρομάρα*. Εἰς τὸν δρόμον ηὗραν τὸν *Ρωβόρον τὸν Κατακτητήν*, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τους ἀκολουθήσῃ, διότι ἐπήγαινε νὰναγνώσῃ τὸ φυλλάδιόν μου. Ἐπιστρέφοντες, συνήντησαν καὶ τὴν *Στεντορείαν Φωνήν*... Καλὲ ὅλοι ἐκεῖ-πέρα εἶνε συνδρομηταί μου!

Ὁ φίλος μου *Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης* ἐγεννήθη τὴν 3 Μαρτίου 1880 ὥρα 3 τῆς νυκτός. Μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ποὺ μου γράφει ἐπέρασαν, λέγει, 9,153,900 πρωτόλεπτα. — Ποῖος τώρα εἶνε ἱκανὸς νὰ μου εἴπῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ *Ἀλεξ. Οἰκονομίδου*;

Τί ἐννοεῖς λέγων Κατάλογον Μ. Μυστικῶν, *Μεγάλε Ἀλέξανδρε*; Μήπως τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων; Γράψε μου νὰ σου στείλω.

Φίλτατε *Γ. Κ. Βούλγαρη*, τὸ διὰ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* τετράδιόν σου οὔτε φάκελον εἶχε οὔτε γραμματόσημον 20λέπτον. Διατί;

Καὶ ἄλλοι δύο φίλοι μου ἐκδίδουν σατυρικὴν ἐφημερίδα: ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* καὶ ὁ *Γαϋ-Γαϋ*. Καὶ ποίους ἀρά γε σατυρίζουν; Δὲν θά μου στείλουν ἕνα φύλλον νὰ ἰδῶ; — Ὁ *Ἥρως Γαριβάλδης* μοῦ ὀφείλει 20 λεπτὰ ἀπὸ τὰ τετράδια· καὶ 15 λεπτὰ δι' 7 φακέλλους.

Ἀπεναντίας, γράφεις πολὺ καλά, *Ἀνεμοστρόβιλε*. Τί νὰ σου εἴπω ὅμως! φαίνεται ὅτι ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* δὲν θὰ ἔλαβε τὸ τετράδιόν σου, διότι αὐτὸς ἀπαντᾷ τακτικώτατα.

Ἐλπίζω, *Μυλαίδη*, ὅτι αἱ Καλογραΐαι θά σου ἐπιτρέπουν νὰ μου γράφῃς. Δὲν εἶνε δὰ κανένα ἔγκλημα!

Ὁρίστε πράγματα! Τὸ *Ἔτσι μὰρέσει* ἐγνώρισε εἰς τὸν δρόμον τὸν κ. Φαίδωνα· καὶ ἀπὸ τί νομίζετε; Ἀπὸ τὸ ξηρὸν ἄνθος τῶν Ἄλπεων ποῦ ἔφερεν εἰς τὴν κομβιοδόχην. — Νὰ το πιστεύσω;

Θὰ ἐπροτιμοῦσα, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ*, νὰ ἐπαίζατε καμμίαν κωμῳδίαν ἑλληνικήν. Πῶ, πῶ! τὶ ἀκατάστατη ἐπιστολή. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶνε, ὡς λέγεις, εἰκὼν τοῦ χαρακτῆρός σου.

Δὲν ἠμπορῶ, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*, νὰ ἐφαρμόσω τὴν πρότασίν σου, διότι τότε θὰ εἶμαι *ὑποχρεωμένη* νὰ δημοσιεύω ὅλας τὰς πληροφορίας καί τους ἀσπασμούς, ἀφοῦ θὰ εἶνε *πληρωμένοι* καὶ τότε ποῦ τόπος; Ἐπειδὴ ὅμως πάντοτε δέχομαι εὐχαρίστως χρήματα διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, κρατῶ τὰ 30 λεπτὰ ποὺ μου ἔστειλες διὰ τοὺς δύο σου Ἀσπασμούς, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ δὲ διόλου ἂν σε μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Ἀρατε, νέε μου φίλε, ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὰ φυλλάδιά μου, θὰ εὕρῃς τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ζητεῖς. Πρόσεξε προπάντων εἰς τὰς προκηρύξεις τῶν Διαγωνισμῶν, ὅπου ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ὅροι.

Νὰ καὶ ἡ *Τσούγτρα*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν! Εἶχε, λέγει *μουσαφιρέους* καὶ δι' αὐτὸ δέν μου ἔγραφε. Τώρα ὅμως, ὦ, θά μου γράφῃ τακτικά... Εὐχαριστῶ τἀδελφιά της ποὺ με ἀγαποῦν τόσον πολύ· καὶ ὁ κ. Φαίδων τὴ

Δέαν — ἡ *Μυλαίδη* μὲ τὸν *Μυλόρδον*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ἴριδα* καὶ *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* — ὁ *Γ.Κ. Βούλγαρης* μὲ τὴν *Ἰωάννα Ν. Μαρκέτη*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Φερεσύνην Χρυσαλλίδα*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — τὸ *Παλληκάρι τῆς Λαζίας* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Κόντε Ραπανάκην*, *Δέαν*, *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Δίμυλλαν Εἰμαρμένην*, *Δάφνην*, *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου*, *Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Ξανθὴ Καντζιώτισσα* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα* καὶ τὴν *Ἀγνωστον Τύχην* — ἡ *Γενναία Σουλιώτισσα* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Ἔτσι μάρεσει*, *Μικρὸν Κανέζον Χὶν Χάν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*, *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* καὶ *Κόντε Ραπανάκην* (ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* δέχεται μὲ ὅλους·)—τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Μύρμηκα* καὶ *Δελφίνα τοῦ Ἰονίου* —ὁ *Μῶλος Πατρῶν* μὲ ὅλους τοὺς ἐν *Πάτραις* συνδρομητάς μου· — τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* μὲ τὸν *Μῶλον Πατρῶν*, *Ἀχαϊκὸν Δρομέα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Χαλασμὸν Κόσμου* — ἡ *Χρυσωμένη Ἀνατολὴ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Ρυψοκίνδυνος Ἀργοναύτης* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην*, *Ναυτοπούλαν*, *Γαλαξίαν*, *Κασιοπείαν* καὶ *Λευκὴν Λίθον* — ὁ *Ἄγρυπνος Φάρος* μὲ τὸν *Τιτάνειον Κῆπον*, *Φάρον Πατρῶν*, *Φάρον Ἀλεξανδρείας* καὶ λοιποὺς Φάρους· — *Ἕκτωρ ὁ Τρὼς* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Διόδοτον* — ἡ *Βοῶπις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Εὐτέρπην* καὶ *Δέαν*.— τέλος ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* δέχεται ἀνταλλαγὴν μὲ πάντα, ὅστις ἤθελε τῷ στείλῃ τετράδιον, διότι θέλει νὰ κάμῃ ἐν Λεύκωμα ἐκ 50 τετραδίων, ἐξ ὧν θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ βιβλίων ἐκ τοῦ Γραφείου μου, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθησομένου, *ἀξίας 10 δραχμῶν*, *αἱ ὁποῖαι κατετέθησαν ἤδη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, ἡ ὁποία διέρχεται τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὴν πατρίδα της, θὰ στείλῃ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν πρὸς ὅλους τοὺς προτείναντας, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν της. Καὶ ἄλλοι ἐπίσης μοῦ γράφουν ὅτι δέχονται ἀνταλλαγάς, ἀλλ' ὅτι θὰ στείλουν ἀργότερα τὰ τετράδια, ποῖοι διὰ τοῦτο καὶ ποῖοι δι' ἐκεῖνο. (Νομίζω ὅμως ὅτι αἱ αἰτιολογίαι αὐταὶ εἶνε περιτταί. Μόνον ὅταν *χρεωστῇ* κανεὶς τετράδιον, ὀφείλει νὰ το στέλλῃ ἀμέσως ἢ τοὐλάχιστον νὰ δικαιολογῆται ἂν τύχῃ νὰ βραδύνῃ). — Ἡ *Ναυτοπούλα* πληροφορεῖ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον*, ὅτι ἂν ὑπῆρξεν αὐτὸς ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίου ἀναχωρήσεώς της, θὰ εἶνε ὅμως καὶ ἡ αἰτία τῆς ταχείας ἐπιστροφῆς της, διότι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ προφορικῶς διὰ τὰς φιλοφρονήσεις του. — Ἡ *Πυθία* ἐρωτᾷ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, πῶς περνᾷ εἰς τὸν Πόρον, ἂν πηγαίνῃ συχνὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Παναγίας καὶ ἂν ἐνθυμῆται τί ὡραῖα που ἐπέρασαν μαζί. — Ἡ *Μαργαρίτα Στρατηγοπούλου* ἀσπάζεται τὴν *Ζακυνθίαν Φράουλαν* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* πῶς περνᾷ εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ ἂν ξεσπαθόνη. — Ὁ *Λευκὸς Κύκνος* παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον παρὰ τοῦ *Θουκυδίδου* τοῦ *Ἱστορικοῦ*, ἐν ᾧ πρὸ πολλοῦ τῷ ἔστειλε. (Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν παράπονα κατ' ἄλλων. Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσω τὰ ψευδώνυμα τῶν ὀφειλόντων, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἐλήφθησαν τὰ τετράδια). — Ὁ *Τορπιλλητὴς* φρονεῖ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μάθῃ τὸνομά του ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* εἶνε νὰ ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικά, γράφοντες καὶ τὰ ὀνόματά των. Διὰ τοῦτο ἔκαμε τὴν πρότασιν. — Ἂν ἤξευρε, λέγει τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, ὅτι ὁ καλός του τρόπος θὰ ἔκαμνε τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* νὰ σφάξῃ καὶ νὰ φάγῃ τὸ δυστυχὲς ὁμώνυμόν του κοτόπουλον, θὰ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς διὰ κακοῦ τρόπου. Τὸ ἰδικόν του Ἀρχιζιζάνιον (τὸ κοτόπουλον) εἶνε μικρὸν καὶ δὲν τρώγεται ἀκόμη. Ἅμα μεγαλώσῃ ὅμως ὀλίγον θά το σφάξῃ χωρὶς νὰ το λυπηθῇ διόλου, διότι εἶνε πολὺ κακὸν καὶ τσιμπᾷ τὰ ἀδέλφια του. — Ἡ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ποῦ κατοικεῖ τὸ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*. — Ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* εὐχαριστεῖ τὴν *Πρωτομαγιὰν* διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν ποὺ της ἔστειλε καὶ δέχεται ἀνταλλάξουν Μ. Μυστικὰ ἀλλὰ χέρι μὲ χέρι. — Ἡ *Χριστίνα Δεσύλλα* θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν εὐτυχῆ θνητήν, ἂν γνωρίσῃ φίλην καὶ συμμαθήτριαν, ἤτις ἐπὶ τόσον καιρὸν τῇ ἐκρύπτετο. Διὰ τοῦτο προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν πρὸς τὴν *Εὐτυχῆ θνητήν*, διὰ νὰ γράψῃ αὐτὴ μὲν τὸ ὄνομά της, ἐκείνη δὲ τὸ τὸ ψευδώνυμόν της. — Οἱ ἄπλοῖ ἀσπασμοὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Ἀλλ' ὁ *Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου* ἀσπάζεται τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα* καὶ τὸν *Ναβουχοδονόσορα* (πληρώσας καὶ 30 λεπτά, διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων). Ἡ *Ταναγραία Κόρη* παραπονεῖται ὅτι ἡ ἐξοχὴ ἔκαμε τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* νὰ την λησμονήσῃ τοὐλάχιστον μέχρι τοῦδε. — Ὁ *Μῶλος Πατρῶν* πληροφορεῖ τὸν Φ. Λάσκαρη ὅτι τἀρχικά του εἶνε Μ. Δ. καὶ ὅτι γνωρίζονται. — Τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ὄνομα τῆς *Ἑλληνικῆς Σημαίας* εὑρίσκεται ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν τῶν παλαιῶν φυλλαδίων μου (πῶς ;). — Ὁ *Ἑωσφόρος* ἐρωτᾷ τὸν *Κεραυνὸν* πῶς ἔχασε τὴν δύναμιν τοῦ Κεραυνοβολεῖν, ἀφ' οὗ κάθε συνδρομητής μου ἔχει τὴν ἐνέργειάν του ; π : χ : ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* γράφει *καλλιτεχνικά*, τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* ὅλω πειράζει τοὺς ἄλλους καὶ ἡ *Τσουκνίδα* τσούζει.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Γεώργιον Β. Κώττας*, *Ρωμύλον*, (μόνον εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λύσεων εἶνε ἀπαραίτητον νὰ σημειοῦται καὶ ἡ ἡλικία), *Ἀτριολούλουδον* (τὸ ὁποῖον περιμένει νὰ οἰξῇ τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ ἐξεσπαθώσῃ). *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην*, *Σαταρᾶν*, *Ἀκτίνα Ἡλίου*, *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* (ὁ ὁποῖος, ἂν ἦτο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θὰ ἐπέβαλλε τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» ὡς βιβλίον ἀναγνωστικὸν εἰς τὰ Σχολεῖα), *Κεραυνόν*, *Ἑωσφόρον* (περὶ τῶν καλῶν διαθέσεων τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀμφέβαλα). *Ἀτταγίδα*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (πολὺ καλά), *Ρυψοκίνδυνον Ἀργοναύτην*, *Σουσσοράδαν*, *Μῶλον Πατρῶν*, *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, *Ὀρέστην Λευΐτην*, *Ἕκτορα* καὶ *Κίμωνα Ρινάλδην* (τοὺς διδύμους φίλους μου). *Μέλισσαν τοῦ Ἡμηττοῦ* (ἔστειλα τὸ 31, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας), *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Φασαρίαν* (ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις του), *Γαλαξίαν* (ἔστειλα λ)μὸν), *Κασσιόπειαν*, (ἔλαβα τοὺς χαιρετισμούς της ἐκ Σύρου, διὰ Χίου !) *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* (ἡ ἐπιστολὴ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του), *Ζεβὰν* (δεκτὸν) *Ψαροπούλαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον. . . . . λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων. . . . φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ. . . . λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Σεπτεμβρ. ἐ. ἔ.

426 Λεξίγριφος.

Εἰς ῥῆμα παραθέσατε δύο ἀντωνυμίας
καὶ θ' ἀναζήσῃ ποιητὴς μετὰ πολλῆς εὐκλείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑωσφόρου.

427. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Μακρὺς λεπτὸς καλόγερος
καὶ πλάκα τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου

428. Ἐρώτησις.

Ποία λέξις ἐμπεριέχει καὶ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα ἅπαξ ἕκαστον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληνιαίας Θαλάσσης

429. Πρόβλημα.

Μετὰ δύο ἔτη θὰ ἔχω τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε κατὰ 39 ἔτη μεγαλήτερός μου.

Ποία ἡ σημερινή μου ἡλικία καὶ ποία ἡ τοῦ πατρός μου ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφῖνος τοῦ Ἐξείνου

430-433. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσεις.
2. Ταῖς σώφροσι γυναιξὶν αὐτάρκης κόσμος ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή.
3. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἂν ἀποθάνῃ τις δὲν χάνεται.
4. Ὁ Αἴας ἥρως ἦτο τῶν Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν Τρώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλήλληνος Μικροσιάτου

434-437. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀντικαταστάσει ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις :

πενία, Πάρις, οἶκος, χιών.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλιέ. Σ. Οἰκονομίδου

438-442. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, δις εἰς ἑκάστην λέξιν ἐπαναλαμβανομένου. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταθληθῇ, αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι : α'.) Νῆσον, β'.) Βασιλέα, γ'.) Θεόν, δ'.) Μάντιν, ε'.) Ζῷον.

1, ΣΠΡ. 2, ΔΡΚΣ. 3, ΝΡΚΣ. 4, ΣΨΜ. 5, ΣΝ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ

443. Συλλαβική ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

1, Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, 3, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦσ τῆς Ἀνατολῆς

444. Φωνηεντόλιπον.

ν-κπς-κ-μχθς-τ-κλ-κτντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος

445. Γρῖφος

Οἱ—3—σι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Κερκύρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἰουλίου 1897.

331. Κάμηλος (Κ, Μῆλος).—**335.** Πάρος, Λάρος.—**336.** Λ ΡΕΑ ΙΘΩΜΗ ΑΝΑΝΙΑΣ **337.** ΤΑΡΑΣ ΚΠΤΟΣ ΟΙΝΟΣ ΚΟΡΑΞ ΣΟΥΣΑ **383—342.** 1, Κέρκυρα. 2, Κύθηρα. 3, Πόρος. 4. Σάμος. 5, Χίος. — **243.—348.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαθῆς κυ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : κύκνος, κύαμος, Κύπρος, ἄκυρος, κυανοῦς, Σικυών.—**349.** ΑΧΕΡΩΝ. (1, ΟὐρΑνία. 2, λόΧος. 3, ἈρτΕμις. 4, ἐέΡαξ. 5, πρΩρα. 6, ΤῆΝος).—**350.** Θρέψε λύκο τὸ χειμῶνα νὰ σε φάγῃ τὸ καλοκαίρι. — **351.** Παρὰ μικρῶν μὴ ζήτει μεγάλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παραχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὡρισμένον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς ἐφήβους.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Αὐγούστου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 35

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 264)

Ἡ σύλληψις τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ κυρίου Πασκιέ, ἐξετελέσθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Ὡδηγήθη ἀμέσως εἰς τὴν Φόρσαν καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο στρατηγοὶ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σαβαρύ, δουκὸς τοῦ Ροβίγου, τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

— Σὲ συλλαμβάνομεν ! εἶσαι πολὺ εὐτυχής, διότι πίπτεις εἰς τὰς ἰδικάς μας χεῖρας, τῷ εἶπεν ὁ Λαχωρῆ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε συνάδελφός του εἰς τὸν στρατὸν καί τον μετεχειρίζετο μὲ μεγάλην οἰκειότητα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ δοὺξ τοῦ Ροβίγου δὲν ἐφαίνετο ἐννοῶν,

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανε, τῷ εἶπεν· ἐφονεύθη ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μόσχας τὴν 8 Ὀκτωβρίου. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις δὲν ὑφίσταται πλέον καὶ ἡ Γερουσία ἀνεκήρυξε τὴν Δημοκρατίαν.

— Καλὲ τί παραμύθια εἶν' αὐτά ! ἀνέκραξεν ὁ Σαβαρύ. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανε ! Τὴν 8 Ὀκτωβρίου ! Ἀμ' ἐγὼ ποῦ ἔχω ἐπιστολήν του, χρονολογουμένην ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς 8 Ὀκτωβρίου ;

— Μπᾶ ! καὶ τί μὲ τοῦτο ;

— Τελοσπάντων, θά μας ἀκολουθήσετε μὲ τὸ καλό, ἢ θέλετε νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ; ἠρώτησεν ὁ Στρατηγὸς Γκυδὰλ παρεμβαίνων καὶ ἐγγίζων μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του τὸ στῆθος τοῦ στρατηγοῦ.

— Ἤλθατε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι μου διὰ νὰ διαπράξετε ἄτιμον καὶ ἄνανδρον δολοφονίαν ; ἀνέκραξεν οὗτος.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Γκυδάλ, δὲν θά σας φονεύσω· ἀλλὰ πρέπει νά μας ἀκολουθήσετε !

— Ἔστω· ἀφήσατέ με μόνον νὰ ὑπάγω νὰ ἐνδυθῶ.

— Ὄχι· καλλίτερα νὰ φέρουν ἐδῶ τὰ φορέματά σας.

Ἐπίτηδες ὁ Ὑπουργὸς ἐβράδυνεν ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ ἐνδυθῇ. Ὅ,τι τῷ ἔλεγον τῷ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον, πολὺ ἀπίστευτον· ἤθελε δὲ νὰ κερδίσῃ καιρόν, ἐλπίζων ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἐπήρχετο γεγονός τι, ἱκανὸν νά τον διαφωτίσῃ καὶ νά τον ὁδηγήσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Ἀλλὰ τίποτε δὲν συνέβαινε· καὶ βλέπων ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἢ χρονοτριβὴ θὰ ἦτο ματαία, ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς ἐλθόντας νά τον συλλάβουν.

Ἐν ᾧ ἐγίνοντο ταῦτα, ὁ συνταγματάρχης Σουλιὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος τῶν στρατιωτῶν του, μετέβη εἰς τὸ Νομαρχεῖον, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κόμητα Φροσσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα. Ὁ κόμης Φροσσώ, ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἐξοχήν του, ἀπουσίαζε. Τότε ὁ γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας τῷ ἔστειλεν ἕνα κλητῆρα, κομιστὴν ἐπιστολῆς ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μαλὲ καὶ ἀναγγελλούσης τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος, τὴν ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν

«Μεταβαίνει εἰς τὸ Φρουραρχεῖον, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Πουλώ». (Σελ. 274, στήλ. β').

ἐγκατάστασιν τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ Νομαρχείῳ.

Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τεμάχιον ἦτο τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον ἀνεῦρεν ἡ Λουκία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΜΠΟΝΗ

Μόλις λαβὼν γνῶσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία οὕτως ἀπροσδοκήτως περιῆλθεν εἰς χεῖράς του, ὁ Πέτρος Πομπόνης ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Νομαρχεῖον. Ὅταν ἔφθασεν, εὗρεν ὅλας τὰς θύρας φρουρουμένας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Σουλιέ, ἐν ᾧ ὁ κόμης Φροσσώ, κατὰ τὰς διαταγάς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβῃ καὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη νὰμφισβητήσῃ τὸ κῦρος, προητοίμαζε τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως.

— Τί θὰ 'πῇ προσωρινὴ Κυβέρνησις ;